

'Απ' Όλα

Τὸ σῆματόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΦΘΙΝΟΠΟΡΙΝΑ ΔΩΡΑ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

— 888 —

ΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑ

Εἰς τὸν παρατηρητὴν, ὁ ὁποῖος δὲν ὀκνεῖ νὰ ρίψῃ ἑταστικὸν καὶ ἔρευνητικὸν βλέμμα εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, ἀμέσως προβάλλει ὡς πρώτη ἐντύπωσις, ὅτι τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα παρ' ἡμῖν μειοῦται ἐπικινδύνως. Καὶ ἡ κοινωνία μας, ἀκολουθοῦσα τυφλῶς τὰς ἐξώθεν προλήψεις, ἐμβολιάζεται διὰ τῆς νωθρότητος, τῆς χλιαρότητος καὶ τῆς ἀρνήσεως πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐλιχνίζεν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς προηγουμένας ἐποχὰς καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀπετέλει τὴν εὐτυχίαν μας.

* Ἄλλοτε πολὺ περισσότερος παρετηρεῖτο ζῆλος καὶ περισσότερα σύσφιγξις σχέσεων τῶν ἀτόμων πρὸς τὴν θρησκείαν, ἐνῶ σήμερον πολλοὶ εἶναι ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ἐνασμενίζονται νὰ κηρύττουν ἑαυτοὺς σκεπτικιστὰς, ἀγνοοῦντας, ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ψυχικὴ ἀνάγκη καὶ δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ ὑπὸ τὴν μικροσκοπικὴν ἔρευναν ἐγκεφάλων καταπεπονημένων καὶ ἀνισχύρων.

Δὲν ζητοῦμεν δι' αὐτῶν νὰ ἐπανέλθωσιν οἱ χρόνοι, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ φανατισμὸς συνεχέετο πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ καθ' ὅσως ἐθεωρεῖτο τις περισσότερος πιστός, ὅσον ἦτο περισσότερο προσκεκολλημένος εἰς τοὺς τύπους. Ζητοῦμεν σήμερον ἄλλο ἄν τι, τὸ ὁποῖον συνάδει περισσότερο πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν, τὴν ὁποίαν καυχώμεθα ὅτι ἔχομεν, καὶ ὅπερ, ἄλλως τε, ἀποτελεῖ ἐν ψυχικὸν κόσμημα, ἐπὶ πλέον δὲ συντελεῖ καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὴν ἡμετέραν εὐτυχίαν, εἰς τὴν ψυχικὴν ἐκείνην γαλήνην, τὴν ὁποίαν στερεῖται πᾶσα ἀνεργία υγιῶν ἀρχῶν ψυχῆ, καὶ δὴ μὴ περικλείουσα ἀδόλους θρησκευτικὰς πεποιθήσεις.

Ἀπαιτῶνται οἰκτρῶς οἱ φρονούντες, ὅτι δύναται ν' ἀντικαταστήσωσιν τὴν θρησκείαν. Εἶναι τοῦτο μία ἀπάτη ἐξ ἐκείνων, αἵτινες προκαλοῦσι τὴν καταστροφὴν, καὶ δὴ καταστροφὴν ἀνεπανόρθωτον. Ὁ ἄνθρωπος, παρ' ἕλην τὴν διατυμπανιζομένην παντοδυναμίαν του, παρ' ὅλας τὰς ὑπερλάμπρους νίκας του, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ μίση μεγάλη ἀδυναμία. Ἀντικρύζει θαρραλέως ὅλους τοὺς φυσικοὺς κινδύνους, πλὴν πτύσσει καὶ ὀρρωδεῖ πρὸ μιᾶς ψυχικῆς τρικυμίας ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας συχνὰ συναντῶμεν εἰς τὰ ταξίδια τῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος δυνατὸν ν' ἀνέρχεται εἰς δυσθεώρητα ὕψη, νὰ καταδύηται εἰς τὰς ἀβύσσους ἢ νὰ διασχίξῃ ἐν ἀκαρεῖ ἀποστάσεις καὶ διαστήματα. Ἐν ταύτοις, παρ' ὅλα αὐτά, θὰ λάβῃ τὴν ἀνάγκη ἑνὸς προσκεφαλαίου, διὰ ν' ἀναπαύσῃ τὴν καταπεπονημένην κεφαλὴν του, τὴν ὑπερπαλλομένην καρδίαν του.

Τὸ προσκεφάλαιον αὐτὸ εἶναι ἡ θρησκεία. Πρὸς τί νὰ θέλωμεν ὅπως τὸ ἀπαλλαγῶμεν, ἀφοῦ οὐδὲν θὰ εἶναι ἱκανὸν νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ;

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑΝ ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ

— Ἐχω τὴν ἰδέαν, μοῦ ἔλεγε προχθὲς εἰς φίλος μου, ἐνῶ ἔρριπτε τὸ γροσάκι του εἰς ἐν περιφερόμενον κυττὸν Ἀδελφότητος, ὅτι οἱ Σύλλογοι, αἱ Ἐταιρίαι, αἱ Ἀδελφότητες ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν μας ὑπερεπλεόνασαν καὶ μάλιστα ὑπερβολικά. Εἰς τὴν ἐνορίαν μου, μίαν μικρὰν ἐνορίαν τῆς Κωνσταντινιπόλεως, ὑπάρχουν τρεῖς Ἀδελφότητες καὶ δὲν ὑπάρχει συνοικία, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἔχῃ ὀλιγωτέρας. Συμφωνεῖς;

— Εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ φρονεῖς ὅτι δὲν ὑπάρχουν καὶ ἀνάγκαι, αἱ ὁποῖαι νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ὑπαρξίν των;...

— Μὴ τρέχεις δὲν θέλω ν' ἀρνηθῶ αὐτό. Ἄλλως τε, ἐγὼ ὁ ἴδιος, ποῦ σοῦ εἶπα, ὅτι ἐκουράσθηκα νὰ βλέπω, ν' ἀκούω καὶ νὰ δίδω δι' Ἀδελφότητος, φροῦῶ ὅτι μέσα εἰς ὅλας αὐτάς πρέπει νὰ προστεθῇ μία ἀκόμη.

— Πῶς καὶ σὺ λοιπὸν ζῆεις ν' αὐξήσῃς τὸν ἀριθμὸν των;

— Ζητῶ νὰ ἰδρῶθῃ μία ἐπι πλέον, ἀλλὰ φροῦῶ ὅτι δὲν ἔ' αὐξήθῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀδελφοτήτων, ποῦ ὑφίστανται.

— Εἶναι δυνατόν αὐτό;...

— Εἶναι, διότι ἡ Ἀδελφότης, ποῦ σοῦ προτείνω αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἶναι μία προληπτικὴ Ἀδελφότης καὶ ἐπειδὴ ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ προλάβῃ ἐν κακόν, πρέπει κατ' ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὅσαι Ἀδελφότητες ἐτάχθησαν πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ τούτου, κατ' ἀνάγκη θὰ ἐκλείψουν. Ὑπάρχουν π. χ. πολλοὶ Ἀδελφότητες πρὸς θεραπείαν τοῦ φθισικοῦ ἀν εἰς ἱατροὺς μ' ἐν θαυματουργὸν φάρμακον κατεργάσῃ νὰ προστατεύονται αἱ ὀργανισμοὶ μας ἀπὸ τὰ μικρόβια τῆς φθίσεως, ἀν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον καταστῶμεν ὅλοι ἀπρόσβλητοι, εἰπέ μου, ἔχουν λόγον ὑπάρξεως αἱ ὑπὲρ τῶν φυματιούτων Ἀδελφότητες;

— Βεβαίως ὄχι.

— Λοιπὸν διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διὰ τὴν ὀλιγόστευσιν πολλῶν ὀπὸ τὰ δεινὰ μας, «δι' ἀτροφίαν δυστυχίας», ὅπως θὰ ἔλεγε κάποιος ἱατρός, θὰ ἐκλείψουν μερικαὶ Ἀδελφότητες, ἀν ἐκείνη ποῦ σοῦ προτείνω γίνῃ, δράσῃ, καρποφορήσῃ.

— Καὶ ποῖα ἐπὶ τέλος εἶναι αὐτή;

71

Ὁ φίλος μου ἀνεκάθησεν, ἤναψεν ἐν σιγαρέττον καὶ ἐξήκολούθησε.

— Φίλε μου, δὲν εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ Νίτσε, ἀλλὰ δὲν μ' ἀρέσει δι' αὐτὸ ὀλιγότερον ἐν δόγμα του λέγει κάπου: «Ἡ κοινωνία μας! ἀπαξιοῖ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα συμπαιθείας εἰς τὸν ὑγιᾶ, εἰς τὴν ἐντιμον γυναῖκα, εἰς τὸν χρηστὸν ἄνδρα. Ἡσθένησεν ὁ εἰς; ἠκολούθησε τὸν δρόμον τῆς ἀτιμίας μία ἄλλη; ἐγίνε κακοῦργος ὁ τρίτος; ἰδοὺ αἱ ἴθυραι τῶν νοσοκομείων, τῶν φροντιστηρίων, τῶν εὐεργετικῶν ἰδρυμάτων ἀνοίγονται.— Δός μου τὸν ἄρτον ἢ τὴν ἐργασίαν, σ' ἐκλιπαρεῖ μία ὑπαίτις. Ἡ ἀδιαφορία εἶναι ἡ ἀπάντησις τῆς. Ἄλλ' ὅταν ἡ χεὶρ ποῦ σοῦ ἐτείετο ἀνοικτὴ προηγουμένως, τώρα διαπρήξῃ τὸ ἐγκλημα, ἢ ἀρχίσῃ νὰ τρέμῃ φθίνουσα, τότε συγκιεῖσαι, φροντίζεις, μοχθεῖς. Διατί; διὰ νὰ συγκρατήσῃς εἰς τὴν ζωὴν ἐν ῥάκος ψυχικὸν καὶ σωματικόν, ἐξοδεύεις περισσότερα. Καὶ ὅμως ἦτο δυνατόν μὲ μίαν μικρὰν βοήθειαν νὰ προλάβῃς τὴν καταστροφὴν, διὰ τὴν ὁποίαν ματαίως ὀδύρεσαι».

— Εἶναι μία πολὺ λογικὴ θεωρία αὕτη.

— Αὐτὴν ὅμως τὴν λογικὴν δὲν θέλομεν νὰ τὴν ἐννοήσωμεν. Ἄκου με. Κάθε ἡμέραν τόσο ἐγὼ ὅσον καὶ σὺ καὶ ὅλοι μας νομίζω ὑφίσταμεθα τὸ μαρτύριον τῶν συστάσεων. Κάθε ἡμέραν θὰ πάρω ἕνα μικρὸ πιλιετάκι, εἰς τὸ ὁποῖον μοῦ συνιστοῦν ἕνα νέον ἢ γέροντα, ἄπειρον ἢ πολὺπειρον, διὰ νὰ τοῦ εὖρος καμμίαν θέσιν, δουλειά, καὶ τὸ μιλιετόκι προσθέτει: «εἶναι προστάτης ἐικογενείας». Ξεύρεις δὲ τί θὰ πῇ αὐτό; θὰ εἰπῇ μ' ἄλλα πειδὸ ἀληθινὰ λόγια: «Ἄν δὲν εὖρη δουλειά, ἢ οἰκογενεία του θὰ πεινάσῃ». Καὶ συνήθως δὲν εὐρίσκει δουλειά, διότι

πάντα πηγαίνει τὴν ἐπαύριον τῆς προσλήψεως ἐνὸς ὑπαλλήλου, ἢ ἀπευθύνεται εἰς κάποιον ποῦ ἔχει πλήρες τὸ προσωπικόν του, ἢ, ἀν εὖρη δουλειά, θὰ εὖρη καὶ ἄλλο, παρ' ὅ,τι ἐγύρευε καὶ θὰ δυστυχίῃ σήμερον ἢ αὔριον, θ' ἀρρωστήσῃ, θὰ πεθάνῃ καὶ ἡ κοινωνία μας θὰ ἔχῃ νὰ φροντίξῃ ἀντι ἐνὸς πλέον, δι' ὅλα τὰ παιδιὰ του, καὶ διὰ τὸν ἴδιον αὐτόν, ἄρρωστον, ἀν πάθῃ ἀπὸ καλὸν ἀνίατον νόσημα.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀνοίξωμεν θέσεις;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη θέσεις, φροῦῶ ἐν πεποιθήσει, ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ, καὶ ἀν λείπῃ κάτι, λείπουν μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, παρὰ αἱ θέσεις, τὸ δὲ παράπονον τοῦ ἀνθρώπου «ποῦ δὲν εὖρε δουλειά», μὴ νομίσῃς ὅτι δὲν ἔχει ὁ ἔμπορος, ὁ ἐργοστασιάρχης, ἡ κοινωνία ὅλη «ποῦ δὲν εὖρε τὸν ἄνθρωπον του εἰς τὴν δουλειά του». Καὶ ὅμως πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀέργους δὲν εἶναι οἱ «κατάλληλοι»!

— Λοιπὸν;

— Ἀποτυχάνουν τόσο οἱ μὲν, ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι, διότι δὲν ἔρχονται εἰς ἐπαφήν, διότι δὲν γνωρίζομεθα, δὲν γνωρίζομεν οὔτε τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν τῆς προσφορᾶς, οὔτε πῶς τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν τῆς ζητήσεως. Ἄν ὑπῆρχε μία μεγάλη Ἀδελφότης, ἀποτελούμενη ἀπὸ μέλη διαφόρων ἐπαγγελμάτων καὶ ἀσχολιῶν, μ' ἕνα σκοπὸν: νὰ παραλάβῃ ὅλους τοὺς ἀέργους νέους, γέροντας, ἄνδρας, τοὺς δυναμένους νὰ ἐργασθῶν καὶ νὰ τοὺς τοποθετῇ εἰς τὰς θέσεις, ποῦ τοὺς πρέπει καὶ αἱ ὁποῖαι χηρεύουν ἀπὸ «τοὺς ἀνθρώπους των», ἢ δυστυχία τόσο ἀνθρώπων θὰ ὀλιγόστευεν, ἀν δὲν ἐξέλειπε παντελῶς καὶ ἡ ἐργασία θὰ προήγετο. Ἀκόμη δὲ θὰ ἐσωζε καὶ ὅλους τοὺς θεσιθήρας ἀπὸ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς προσφορᾶς, ἥτις γίνεται ἀκαίρως καὶ ὅπου δὲν πρέπει.

— Ζητεῖς λοιπὸν νὰ ἰδρῶθῃ ἐν Bureau de placement;

— Δὲν μ' ἀρέσει ὁ τίτλος εἶναι πολὺ triviale μᾶς παρουσιάζει μίαν ἐκμεταλλευσίν, μίαν... ἐνῶ αὐτὸ ποῦ φαντάζομαι, εἶναι μία εὐεργεσία τόσο εἰς τὸν ζητοῦντα θέσιν καὶ ἐργασίαν, ὅσον καὶ εἰς τὸν ζητοῦντα ἄνθρωπον διὰ τὴν θέσιν του. Φαντάσου, ἄλλως τε, τί καλὸ εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ἐν τοιοῦτον Σωματεῖον μὲ κλόδους πολλοὺς καὶ ὑποδαιρέσεις. Θὰ γνωρίσῃ μίαν ἀνάγκη τῆς ζωῆς, ποῖα ἐργασία εἶναι ἡ μᾶλλον πτωχὴ εἰς χεῖρας, εἰς ποῖαν ὑπάρχει ὑπερβολικὴ προσφορά, ποῖα προσφέρει τὰς περισσότερας ἀπολαύσεις καὶ ἐκ τῆς γνώσεως αὐτῆς τῆς ἀκριβοῦς, ὅλοι ὅσοι ἔχουν σκοπὸν νὰ ἐργασθῶν καὶ νὰ ζήσουν, ἔχουν νὰ ὀφελῆθῶν τὰ μέγιστα. Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ κοινωνία μας θὰ μᾶθῃ τί εἶδους ἱκανότητες πλεονάζουν καὶ εἶναι ὑπερῶριθμοι καὶ ἀναλόγως θὰ κατευθύνῃ τὰ βήματα τῶν νέων μας, οἱ ὁποῖοι τώρα φέρονται ἀνεργάστοι καὶ διδάσκονται ἢ μαϊνθάνουν ὅ,τι τύχει. Μὴ ἐπιμένεις ἐν ταύτοις νὰ σοῦ ἐκθέσω τώρα τὰς ὀφελείας, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολὺ περισσότεραι ἀφ' ὅ,τι τὰς φανταζόμεθα: ἀν μία ὁμάς ἀνθρώπων, ἀληθινὰ ἀγαπώντων τὴν κοινωνίαν μας, θελήσῃ νὰ συζητήσῃ σοβαρῶς τὸ θέμα αὐτό, θὰ εὖρη ἀσφαλῶς ὑπὲρ τῆς προτεινομένης Ἀδελφότητος ἀφθόνους. Ἐπὶ πλέον δὲ τὴν ὀφέλειαν, ὅτι θὰ μᾶς ἀπολαξῇ ἀπὸ ἕνα σωρὸν Ἀδελφοτήτων, ποῦ προσπαθεῖν νὰ βοηθήσῃ τὴν πτώχειαν. Τότε πτώχεια δὲν θὰ ὑπάρχῃ, διότι θὰ ὑπάρχῃ δουλειά!

72

Ὁ φίλος μου ἐτελεῶσεν ἦτο κουρασμένος, ὡς ὅλοι ἐκείνοι, ποῦ προσπαθεῖν νὰ πείσουν κάποιον εἰς μίαν νέαν ἰδέαν, εἰς τὴν ἰδέαν, ἡ ὁποία τοὺς κατατρώγει, ἀλλ' εἰς τὰ μάτια του ἔβλεπα ὀλην τὴν λάμπριν τῆς ἐσωτερικῆς θερμότητος του, ἡ ὁποία ἀπετέλει ὑπὲρ τῆς ἰδέας του ἐν ἐπὶ πλέον ἐπιχείρημα.

Τὴν ρίπτω ἐδῶ ὅπως τὴν ἦκουσα. Ἄς τὴν συζητήσῃ ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὡς ὠραῖον ἰδανικόν των νὰ φαίνωνται χρήσιμοι καὶ εὐεργετικοὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

©. Κ. Μ.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Giacomo Leopardi

ΒΡΥΚΟΛΑΞ ΚΑΙ ΣΑΤΥΡΟΣ

Σάτυρος. — Εἶσαι ἐδῶ, υἱὲ τοῦ Σαβαζίου; Ποῦ τρέχεις;

Βρυκόλαξ. — Μὲ ἔστειλεν ὁ πατήρ μου νὰ ἔρευνησω τί περιδρομον διαβουλεύεται τὸ κακοῦργον ἀνθρώπινον γένος. Τοὺς ὑποπτεύει πολὺ, διότι ἐπὶ τινα καιρὸν δὲν μᾶς ἠνώχλησαν καὶ δὲν διακρίνομεν κανένα πουθενά. Ὑποθέτει ὅτι ἀπεργάζονται κάποιαν μεγάλην μεταβολήν, καὶ ἀπορεῖ μήπως ἐπανήλθον εἰς τὸ ἀρχαῖον σύστημά των, τοῦ νὰ ἀνταλλάσσουν πρόβατα ἀντὶ νὰ μεταχειρίζονται χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν εἰς τὰς συναλλαγὰς των, ἢ μήπως ἀρκοῦνται εἰς γραμμᾶτια ἀντὶ χρυσοῦ, ἢ ἀνταλλάσσουν χάνδρας ὡς οἱ βάρβαροι. Ἴσως δὲ πάλιν ἀνέζησαν οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου, τὸ ὁποῖον ὁμως τῷ φαίνεται πολὺ ἀπίθανον.

Σ. — Ἐπὶ ματαίῳ τοὺς ἀναζητεῖς, ὄλοι ἀπέθανον.

Β. — Τί ἐννοεῖς;

Σ. — Ἐννοῶ, ὅτι ὄλοι ἀπέθανον καὶ ἡ γενεὰ των ἐσβέσθη.

Β. — Ὡ! αὐτὸ εἶναι εἰδήσις σπουδαία διὰ τὰς ἐφημερίδας· ἀλλὰ πῶς γίνεται νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσουν ἤδη αἱ ἐφημερίδες;

Σ. — Χονδροκέφαλε! Δὲν καταλαμβάνεις, ὅτι, μὴ ὑπαρχόντων ἀνθρώπων, δὲν θὰ ὑπάρχουν καὶ ἐφημερίδες;

Β. — Πολὺ ὀρθόν· ἀλλὰ πῶς θὰ μανθάνωμεν εἰς τὸ ἐξῆς τὰ νέα τοῦ κόσμου;

Σ. — Ποῖα νέα; Ὅτι ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ ἔδυσεν, ὅτι κάμνει ζέστη ἢ κρῦο, ὅτι ἐδῶ ἔβρεξε καὶ ἐκεῖ ἐχίονισε, καὶ ὅτι κάπου ἔγεινε θύελλα; Τώρα, μὴ ὑπαρχόντων ἀνθρώπων, ἢ Τύχη ἀφῆρεσε τὸν ὀφθαλμοδέσμον της καὶ ἐφόρεσε δίοπτρα. Ἐκρέμασε τὸν τροχὸν της εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἴσταται μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, προσβλέπουσα τὰ τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ ἀναμιγνύεται διόλου. Διότι δὲν ὑπάρχουσι πλέον βασιλεία, αὐτοκρατορίαι ἐξογκούμεναι μέχρι σκασμοῦ· οἱ πόλεμοι ἔληξαν καὶ τὰ ἔτη ὁμοιάζουν ἀλληλα ὡς αἰῶνα.

Β. — Καὶ ἀφοῦ δὲν θὰ τυπώνωνται πλέον ἡμερολόγια, δὲν θὰ ξεύρωμεν πλέον οὔτε τὰς ἡμερομηνίας;

Σ. — Μεγάλῃ δυστυχίᾳ τῷ ὄντι· ἀλλὰ ἡ σελήνη δὲν θὰ χάσῃ τὸν δρόμον της.

Β. — Καὶ αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος θὰ μένουν καὶ αὐταὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀνώνημοι;

Σ. — Τί! Φοβεῖσαι μήπως ἂν δὲν τὰς ὀνομάζῃς δὲν θὰ ἐπανέρχωνται ὡς συνήθως; Ἡ νομίζεις ὅτι ἅμα περάσουν, εἶναι δυνατόν νὰ ἐπανέλθουν αἱ αὐταί, ἂν τὰς καλέσῃς μὲ τὸ ὄνομά των;

Β. — Οὔτε τὰ ἔτη κἂν θὰ ἀριθμῶμεν πλέον!

Σ. — Καλλίτερα· θὰ δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ἑαυτοὺς νέους καὶ ὅταν ἡ νεότης μας παρέλθῃ καὶ οὔτε θὰ φιλονεικῶμεν περὶ ἡλικίας

πλέον, καὶ ὅταν γίνωμεν ὑπέργηροι, δὲν θὰ ἐνθυμούμεθα καθ' ἡμέραν τὸν θάνατον.

Β. — Πῶς ὁμως αὐτοὶ οἱ ἀθλοὶ ἐξοντώθησαν;

Σ. — Πολλοὶ ἐφρονεῦθησαν ἐν πολέμῳ· ἄλλοι ἐπνίγησαν· ἄλλους ἔφαγαν οἱ κανίβαλλοι· ἄλλοι ἠτύχτησαν· ἄλλοι κατεστράφησαν διὰ τῆς ἀργίας· ἄλλοι διὰ τῆς ἀποστάξεως τοῦ ἐγκεφάλου των εἰς βιβλία· καὶ ἄλλοι πλείονες ἀπὸ γαστρομαργίαν, κραιπάλην καὶ χιλίας ἄλλας αἰτίας. Ἐν συντομίᾳ, αὐτοὶ ἐπραττον πᾶν ὅ,τι ἦτο ἐναντίον πρὸς τὴν φύσιν των καὶ πᾶν ὅ,τι τοῖς ἦτο βλαβερόν.

Β. — Μολαταῦτα δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς μεγίστη γενεὰ ζῶων εἶνε δυνατόν νὰ καταστραφῇ καθ' ὃν τρόπον λέγεις.

Σ. — Ὑπέθετα ὅτι πεπαιδευμένος γεωλόγος ὡς σύ, θὰ ἤξευρεν, ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν εἶνε νέον τι. Πλείστα γένη ζῶων ὑπάρξαντα ἐξοντώθησαν, καὶ δὲν μένει ἐξ αὐτῶν τίποτε ἄλλο ἀπὸ μερικοὺς ἀπολιθωμένους σκελετοὺς· καὶ ἐν τούτοις τὰ τοιαῦτα ὄντα δὲν μετεχειρίσθησαν κανὲν ἐκ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ἀπεδέχθησαν οἱ ἀνθρώποι διὰ τὴν ἐξολόθρευσιν ἑαυτῶν.

Β. — Ναί, λέγεις ὀρθά. Θὰ ἐπεθύμουν ὁμως νὰ ἴδω ἐπανισταμένους ἕνα ἢ δύο ἐξ αὐτῶν τῶν κακούργων καὶ νὰ ἀκούσω τί θὰ εἶπουν, βλέποντες ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐξαφάνισίν των τὰ πάντα βαίνουν τὴν συνήθη των ὁδόν. Αὐτοὶ πάντοτε ἐφαντάζοντο, ὅτι ὁ κόσμος συνετηρεῖτο ἀποκλειστικῶς πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφελειάν των.

Σ. — Ποτὲ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη καὶ συντηρεῖται πρὸς χάριν ἡμῶν τῶν Σατύρων.

Β. — Ὅμιλεῖς ὡς ἀληθῆς Σάτυρος· ἀλλὰ βεβαίως ἀστειεύεσαι.

Σ. — Ἀστειεύομαι; Οὐδέποτε κατὰ τὸν βίον μου ὠμίλησα σοβαρώτερα.

Β. — Τίς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ κόσμος ἐπλάσθη διὰ τοὺς Βρυκόλακας;

Σ. — Διὰ τοὺς Βρυκόλακας τοὺς ζῶντας εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς; Αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἀστείότης, τὴν ὁποίαν ποτὲ ἤκουσα. Τί χρειάζονται λοιπὸν εἰς τοὺς Βρυκόλακας ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, ὁ αἶθρ καὶ ἡ θάλασσα καὶ αἱ πεδιάδες καὶ τὰ δάση;

Β. — Καὶ τί χρειάζονται, παρακαλῶ, εἰς τοὺς Σατύρους ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀργυρὸς καὶ ὄλος ὁ ὄγκος τῆς γῆς, ἐκτὸς τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας της;

Σ. — Καλά, καλά, ἄς συμφωνήσωμεν νὰ διαφωνῶμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Ὑποθέτω ὅτι καὶ αἱ σαῦραι καὶ αἱ σκνίπες πιστεύουν, ὅτι ὁ κόσμος ἔγινε καὶ ἐσχεδιάσθη δι' αὐτάς. Ἄς ἔχῃ ἕκαστος τὴν γνώμην του, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ τὴν ξηλώσῃ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του. Τὸ μόνον ποῦ θὰ εἶπω, εἶναι τὸ ἐξῆς: ἔὰν δὲν ἐγεννώμην Σάτυρος, θὰ ἐλεηνολόγουν ἑαυτῶν.

Β. — Τὸ ἴδιο καὶ ἐγώ, ἔὰν δὲν ἐγεννώμην Βρυκόλαξ. Θὰ ἐπεθύμουν δ' ὁμως νὰ μάθω τί δικαιολογίας θὰ ἐφεύρισκον οἱ ἀνθρώποι διὰ τὰς ἐνστάσεις των, δι' ὧν διεξεδίκουν νὰ μᾶς ἐγκυμῶσουν ἀπὸ τὴν ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς ἰδιοκτησίαν μας. Ἐλεγον ὅτι ἡ φύσις ἔθαιψε καὶ ἔκρυψε τοὺς θησαυροὺς της, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν θὰ ἦσαν αὐτοὶ ἱκανοὶ νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν καὶ νὰ τοὺς πάρουν.

Σ. — Τοιοῦτοι ἦσαν· ἐπίστευον ὅχι μόνον ὅτι ἅπαντα τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς

ὑπῆρχον δι' ὄφελός των, ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ πάντα ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτοὺς ἦσαν μηδαμινά. Τὰς μικρὰς τροποποιήσεις καὶ μεταβολὰς τῶν ἔργων των τὰ ὀνόμαζον ἐπαναστάσεις παγκοσμίους καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὀνόμαζον παγκόσμιον ἱστορίαν, μολοντί ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς τόσα εἶδη ὄντων, ὅσα ἄτομα εἶχεν ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ ὁμως ὄλα αὐτὰ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀνθρώποι ὑπέθετον ὡς δημιουργηθέντα ἐπίτηδες πρὸς χρῆσιν των, οὔτε κἂν ἔμαθόν ποτε τὰς θαυμασίας των παγκοσμίους ἐπαναστάσεις!

Β. — Ἐνόμιζον ἄρα γε, ὅτι αἱ μυῖαι καὶ αἱ σκνίπες ἔγειναν δι' ὠφελειάν των;

Σ. — Βεβαίως. Διὰ νὰ τοὺς διδάξουν τὴν ὑπομονήν, ἔλεγον.

Β. — Ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο νὰ ἀσκήσῃ τὴν ὑπομονήν των, ἔὰν δὲν ὑπῆρχον μυῖαι καὶ σκνίπες!

Σ. — Οἱ χοῖροι, κατὰ τὴν γνώμην ἐνὸς φιλοσόφου, ὀνόματι Χρυσίππου, ἦσαν τεμάχια κρέατος, ἐτοιμασθέντα ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπίτηδες πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ὀρέξεως τῶν ἀνθρώπων· καὶ αἱ ψυχὰι τῶν χοίρων, ἔλεγον, ἐτέθησαν ἐν αὐτοῖς, ὅπως χρησιμεύσουν ἀντὶ ἄλατος, δηλαδὴ διὰ νὰ ἐμποδίζον τὴν σῆψιν.

Β. — Ἐὰν ὁ Χρυσίππος εἶχεν εἰς τὰ μυαλά του ὀλίγον ἄλλας ἀντὶ ψυχῆς, ποτὲ δὲν θὰ ἐφαντάζετο τοιαῦτα τερατεύματα.

Σ. — Ἡξεύρω καὶ μίαν ἄλλην ἀστείότητά των. Ὑπάρχουν ἀναρίθμητα εἶδη ζῶων, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε εἶδεν ἢ ἐγνώρισεν ὁ ἀνθρώπος — ὁ Κύριός των! — εἴτε διότι ζῶσιν, ὅπου ὁ ἀνθρώπος οὐδέποτε εἰσέδυσεν, εἴτε διότι εἶναι τόσον μικρά, ὥστε διατελοῦν ἀόρατα δι' αὐτόν. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀνθρώπων. Ἐπίσης δ' ὁσάκις, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, διὰ τοῦ τηλεσκοπίου των διέβλεπον ἀστέρα τινὰ ἢ πλανήτην, διατελέσαντα ἀγνωστον αὐτοῖς, ἀμέσως τὸν ἐνεγράφων εἰς τὸν κατάλογον τῶν κτήσεών των, ὡς νὰ ἐσκέπτοντο, ὅτι οἱ ἀστερισμοὶ δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο, παρὰ τόσαι λαμπάδες, κρεμασθεῖσαι ὑψηλά διὰ νὰ φέγγουν εἰς τὴν ἐξοχότητά των, ὅταν ἦσαν πολυάσχολοι κατὰ τὴν νύκτα.

Β. — Ναί, ναί· καὶ ὅταν τὸ καλοκαῖρι ἔβλεπον τοὺς διάττοντας, ἐφαντάζοντο, ὅτι εἶναι πνεύματα περιποιούμενα τοὺς ἀστέρας διὰ νὰ φέγγουν καλλίτερα.

Σ. — Καὶ ὁμως τώρα, ὅπου ἐξηφανίσθησαν, ἡ γῆ δὲν φαίνεται νὰ αἰσθάνεται τὴν ἔλλειψίν των· οἱ ποταμοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ρέουν, καὶ ἡ θάλασσα δὲν στεγνώνει, καίτοι δὲν χρησιμεύει πλέον εἰς τὴν ναυτιλίαν καὶ τὸ ἐμπόριον.

Β. — Οἱ ἀστέρες καὶ οἱ πλανῆται ἐξακολουθοῦν ἀνατέλλοντες καὶ δύοντες καὶ οὔτε κἂν ἐφόρεσαν πένθιμα.

Σ. — Οὔτε ὁ ἥλιος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μὲ σκωρίαν, ὅπως ἔπραξε, κατὰ τὸν Βιργίλιον, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Καίσαρος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐμερίμνησεν ὁ ἥλιος, ὅσον καὶ ὁ ἀνδριᾶς τοῦ Πομπηίου.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ.

.....

ΕΠΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν μόνον δωμάτιον, καλῶς ἐπιπλωμένον μὲ θέαν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντίδος παρὰ καλῇ ἀρμενικῇ οἰκογενείᾳ. Ἀπευθυντέον εἰς Πέραν, ὁδὸς Τοῦνελα, ἀριθμ. 8, τρίτον πάτωμα.

Ο ΚΑΛΙΤΕΡΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

'Αγαπηταί μου,

Μία-μία αἱ οἰκογένειαι ἐπιστρέφουν πλέον εἰς τὸ Πέραν καὶ κάθε μία ἀπὸ ἡμᾶς ἀρχίζομεν νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν τὴν ζωὴν, ποῦ ἐπεράσαμεν πέρυσι μὲ τὸν αὐτὸν κύκλον τῶν γνωριμιῶν μας καὶ τῶν σχέσεων. Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι δὲν κατέπεσαν ὅλα τὰ καλύμματα, ποῦ ἐπροστάτευον τοὺς καθρέπτας, τὰς εἰκόνας, τὰ κοσμήματα τῶν σαλονιῶν μας ἀπὸ τὴν σκόνην καὶ τὸ φῶς τοῦ καλοκαιριοῦ, ἐν τούτοις ὅμως ἡ κίνησις καὶ ἡ προετοιμασία διὰ τὰς συγκεντρώσεις ἐσημειώθη ἀπὸ τώρα. Μία φροντίς κατέχει τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὴν ψυχὴν τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τῆς δεσποινίδος, πῶς ἐφέτος νὰ φανῇ καλλίτερον καὶ νὰ ἐπιδειχθῇ καλλίτερον. Δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἀρνηθῇ αὐτὸ ἡ ἀγαπητὴ μου ἀναγνώστρια, ἀφοῦ καὶ ἐνῶ διατρέχει τὰς γραμμὰς αὐτάς, ὁ νοῦς τῆς τρέχει εἰς τὴν μοδίστραν τῆς καὶ εἰς τὴν καπελλοῦ τῆς, εἰς τὰς ὁποίας ἔδωσε τὰς χειμερινὰς τῆς παραγγελίας.

Ἄλλὰ δὲν φροντίζει νὰ ἐπιδειχθῇ μόνον μὲ τὰς τουαλέττας τῆς, ἡ ἐπιτυχία τῶν ὁποίων ἀποσπᾷ περισσοτέρους ἐπαίλους διὰ τὴν ράπτριαν, παρὰ διὰ τὴν κυρίαν ποῦ τὰς φορεῖ. Γνωρίζει ὅτι οἱ τρόποι, τοὺς ὁποίους μία κυρία θὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὰς διαφόρους μικρὰς ἢ μεγάλας συγκεντρώσεις, αὐτοὶ κυρίως θὰ τῆς προσπορίσουν τὰς εὐμενεῖς κρίσεις καὶ τὰς καλὰς ἐντυπώσεις. Δι' αὐτὸ, προχθὲς ἀκόμη, μία δεσποινὶς φίλη μου, ἡ ὁποία ἐφέτος σκοπεῖ νὰ εἰσαχθῇ ἐπισήμως εἰς τὸν κόσμον, μοῦ ἔλεγε:

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ, κυρία, νὰ μοῦ πῆτε πεῖδ βιβλίον πρέπει νὰ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, τί νὰ πάρω ὁδηγὸν γιὰ τὸ Savoivre vivre. Εὐρύτερον κανὲν νέον βιβλίον, ποῦ νὰ ἐξεδόθῃ τώρα τελευταίως;

Εἰς τὴν δεσποινίδα αὐτὴν εἶπα τὴν ἰδέαν μου, τὴν ὁποίαν δὲν στενοχωροῦμαι νὰ τὴν ἐπαναλάβω καὶ ἐδῶ:

— Ἀγάπη μου, ὅλα τὰ βιβλία εἶναι καλὰ, ἀλλὰ καὶ ὅλα εἶναι ἑλλιπῆ. Οἱ ὁδηγοὶ τῆς συμπεριφορᾶς δὲν μᾶς διδάσκουν τίποτε νέον καὶ ὅλοι στηρίζονται εἰς μίαν ἀρχὴν: τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀληθινὴν εὐγένειαν. Μία κόρη, μία κυρία, διὰ νὰ φανῇ ἀληθῶς μὲ πολὺ tact καὶ μὲ πολλὴν χάριν εἰς ἓνα σαλόνι, πρέπει ν' ἀφήσῃ τὴν ψυχὴν τῆς νὰ ὁμιλῇ. Μόνον δταν ὁμιλῇ ἡ ψυχὴ, τότε μόνον ἡ κυρία αὐτὴ ζῇ μέσα εἰς τὸ σαλόνι, τὴν ἰδικὴν τῆς ζωὴν καὶ ὄχι τὴν ζωὴν ποῦ τῆς ἐπιβάλλουν οἱ κανόνες τῶν τρόπων. Ἄλλως εἶναι μία ἴθιοποιός, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ἔχει ὡς καταφύγιόν τῆς τὴν σκητὴν, γίνεται καταγέλαστος. Αἱ περισσότεραι γκάφες ποῦ γίνονται ἀπὸ τὰς κυρίας μας εἰς τὰ σαλόνια, γίνονται ἀκριβῶς διότι θέλουν νὰ ὑποκριθοῦν ὅτι δὲν εἶναι καὶ ἀποτυγχάνουν. Κατ' ἐμέ, ὁ καλλίτερος ὁδηγὸς πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀγωγὴ καὶ ἡ ἀφέλεια. Θέλετε νὰ εἰσθε εὐγενεῖς εἰς τὰ σαλόνια; νὰ εἰσθε εὐγενεῖς καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν σας. Θέλετε νὰ καταστήτετε προσφιλεῖς εἰς τοὺς ξένους; προσπαθήσατε μὲ τοὺς τρόπους σας νὰ κατακτήσετε τοὺς ἰδικούς σας. Ὅταν τὸ κάμετε αὐτό, ὅλα τὰ βιβλία τῆς συμπεριφορᾶς εἶναι καλὰ καὶ πλήρη, ἡ, διὰ νὰ εἶμαι πλησιέστερα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὅλα τὰ βιβλία σὰς εἶναι ἀχρηστα, ἔπως ἀχρηστα εἶναι τὰ ἐπιστολάρια εἰς ὅποιον ἔχει εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ πολὺ ἀποταμίευμα αἰσθημάτων καὶ γνώσεων.

Σὰς φιλῶ
'Αθηναῖς P.

Η ΜΟΔΑ

— Ποία θὰ ἦναι ἡ σιλουέττα τῶν κυριῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν; Θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προηγούμενην sveltesse ἢ θὰ ἀκολουθήσῃ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν εὐρύτητα, ἡ ὁποία εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν ἀρχαίων χρόνων;

Ἴσθ' ἐν ζήτημα, τὸ ὁποῖον τίθεται πάλιν. Ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουν πολλὰ γινώμματα, ἀλλ' ἡ μᾶλλον ἐπικρατοῦσα, τὴν ὁποίαν βεβαιῶνουν καὶ τὰ πράγματα, εἶναι, ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ μέση δὲν θ' ἀποτελῇ, παρὰ ἐν ὄλον

μὲ τὸν κορμὸν καὶ οὕτω θ' ἀφίνη ἐλευθερίαν εἰς τὰς κινήσεις, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν χάριν του.

Ἡ ὑψηλὴ ζώνη, ἡ ὁποία ἐπεκράτησε τὸ παρελθὸν ἔαρ, δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν ὑπεροχὴν τὸναντίον μάλιστα παραχωρεῖ τὴν θέσιν τῆς εἰς σειρὰν διεσταυρουμένων bandes εἰς patentes de Jure, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν μέσην καὶ περικοσμοῦν τὸν κορμὸν, ὁ ὁποῖος περιβάλλεται ἀπὸ ἀνατολικοῦ ρυθμοῦ ἀμφιέσεις. Ἐπίσης εἰς τὰ μαντῶ καὶ τὰς ζακέττας θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἐπιμήκης taille, ἣτις προσδίδει πολλὴν χάριν εἰς τὸ σῶμα.

Εἰς τὰς ἀμφιέσεις ἐσωτερικοῦ ἐν βοαλάξ ἀπὸ μουσελιν σανζάντ, περιβάλλουσιν ἀφθόως τὸ φόρεμα καὶ σφιγγομένην πολὺ κάτω τῆς μέσης δι' ἐνὸς galon de broderie ἀποτελεῖ πολὺ καλαίσθητον σύνολον.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

Ὁ ἰατρὸς Monin δίδει τὴν συνταγὴν παρθενικοῦ γάλακτος ἐξαιρετοῦ διὰ τὰ εὐερέθιστα καὶ θαμβὰ δέρματα. Τὴν μεταφέρω ἐδῶ:

Eau de rose	900 γραμμ.
Teinture de myrrhe	} à 10 "
" d'opoponax	
" de benjoin	
" de quillaya	ἀνάλογον
Essence de citron	4 γραμμ.

ΠΟΥΔΡΑ

Καταπραϋντικὸν τοῦ δέρματος εἶναι καὶ ἡ ἐπομένη πουδρα, συνιστωμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον ἰατρὸν:

Poudre de tale de Venise	} à 20 γραμμ.
" de lycopode	
" de tanin	} à 10 γραμμ.
Acide borrique popyrisé	
Essence de patchouli	ἀνάλογον

ΙΑΝΘΗ

Ἡ μόνη
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ὁμογενῆς κυρία ὁδοντοῖατρος

MARIA K. ΓΑΒΡΙΗΛ

Δέχεται καθ' ἐκάστην.

Μεγάλῃ ὁδῷ Πέραν, 204, Ἀζαριῶν χάν, 2, ἐναντι τοῦ Λυκείου τοῦ Γαλατᾶ Σερραγίου.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

μετεφέρθη εἰς τὸ νέον του κατάστημα ἐν τῇ Μ. Ὁδῷ τοῦ Πέραν, ἀριθμ. 77.

ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Περιποιήσεις τοῦ προσώπου, Χειρομάλαξις καὶ Ἡλεκτρικὴ Μάλαξις (Μασάζ), Ἀτμόλουτρα ἠλεκτρικὰ διὰ τὸ πρόσωπον καὶ περιποιήσεις δι' ἠλεκτρισμοῦ τῶν χειρῶν.

Εἰδικότης τοῦ Ἰνστιτούτου διὰ τὰς φροντίδας τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ὠραιότητος. Προσωπιδες νεότητος, Εἰδικὰ μηχανήματα, εἶδη Μυρωδικῶν καὶ Βαφῶν ἐν Παρισίῳ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ HEURÉ.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἰνστιτούτου ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἐκ κυριῶν, μετακληθεισῶν εἰδικῶς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Προσεχῶς θὰ ἀνοιχθῇ ἰδιαίτερα αἰθουσα κομμώσεως διὰ κυρίας.

Τὸ Ἰνστιτούτον ζητεῖ ἀντιπροσώπους ἀξιοπιστοὺς διὰ τὰς Ἐπαρχίας.

Ὁδηγὸς μετὰ καταλόγου τοῦ Ἰνστιτούτου πωλοῦνται πρὸς 5 γρόσια.

Τὰ προϊόντα τοῦ Ἰνστιτούτου πωλοῦνται ὡσαύτως ἐν Πέραν εἰς τὰ Καταστήματα **STRONGUILO FRERES** καὶ ἐν Καδίκοις εἰς τὸ Φαρμακεῖον «Σουλτανιέ».

Κυρίαί,

Δεσποινίδες,

Ἀναγνώσατε τὸ παρόν.

Σὰς ἐνδιαφέρει.

ΟΥΣΣΑΚΗ ΖΑΔΕ ΧΑΛΙΤ ΖΙΑ'ΒΕΗ
τέως Ἀρχιγραμματέως τῶν Ἀνακτόρων

ΦΩΝΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ ΦΑΖΙΛ ΝΑΖΜΗ βέη, Δικηγόρου.

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 88 καὶ τέλος)

Ἐίχεν ἤδη περικοσμηθῆ ὑπὸ τῶν φώτων ὁ οὐρανός, καθ' ἣν στιγμὴν ὁμοία μὲ θανατικὴν ἀπόφασιν ἐξεσφενδονίσθη ἐπὶ τῶν πέριξ ἢ τελευταία αὕτη φράσις· ἢ σελήνην εἶχεν ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος. Ἡ μετὰ τοῦ νεανικοῦ ἔτι σφρίγγους αὐτῆς ταχέως ἐν τῷ ἀστερόεντι οὐρανῷ κυλιομένη γῆ ἔλαβεν ἐν τῇ φαντασίᾳ μου τὴν μορφήν ἑρειπίων τάφου.

Ἡ ἐκ τοῦ τάφου φωνὴ προσεκτήτατο ὕψος ἰσχυρόν· ἠκροάσθη τῶν ἐξῆς λόγων, οἵτινες διέσπειραν ἑλεγεία ἐκ μέρους τῶν οὐρανῶν πρὸς τὴν θνητότητα τῆς γῆς:

« Ἀλλοίμονον! ἔμψυχε τῶν οὐρανῶν πλανήτα! Ἡ στιγμή ἐκείνη τυγχάνει διὰ σὲ ἀναπόφευκτος! Θέλεις θραυσθῆ καὶ προσλάβῃ μορφήν συντετριμμένου ἀγγείου. Τὰ ἀποσπώμενα καὶ πίπτοντα ἄτακτα τεμάχιά σου θέλουσι διασπαρῆ τῆδε κακείσε ἐν εἴδει διαλυομένων νεφιδρίων. Καὶ μέρος μὲν τούτων θέλει σπεύσῃ πρὸς τὰ βάραθρα τοῦ Κενοῦ, ὅπως ἐξατμισθῆ, συγκρουόμενον μὲ ἄλλους πλανήτας· μέρος δὲ πάλιν, αἰχμαλωτισθὲν ὑπὸ τῶν στιλπνῶν ἄμα καὶ θελκτικῶν βροστρώχων πλανήτου, ὃν ἐν τῇ πορείᾳ του θέλει ἀπαντήσῃ, θὰ ἀκολουθήσῃ τοῦτον. Ἐκαστον μῦθόν σου θ' ἀποτελέσῃ μῦθον ἐτέρου κόσμου. Πιθανὸν τὰ συντρίμματά σου, ὅμοια μὲ τὰ συντρίμματα τοῦ ἐπιταφίου λίθου, νὰ κυλισθῶσιν ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῷ Κενῷ, ἐν ᾧ κινεῖσαι ἤδη, καταλείπουσα ὀπισθὲν σου ἴχνος αἰγλης τῆ βροθεία τῶν ἀκτίνων τῆς ζωῆς σου.

» Ἀλλ' ὅμως σύ, σύ, ἐφθαρμένη γῆ, σὺ θὰ εἶσαι τότε μηδέν!

» Σὺ εἶσαι μικροτάτη καὶ εὐτελεστάτη κεραία ἐνώπιον τοῦ πλανητικοῦ συστήματος. Ἡ φθορά σου, ἣτις ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ Κενοῦ θέλει προξενήσῃ ἐλαχίστην προσωρινὴν διατάραξιν, δὲν θὰ σταθῆ ἱκανὴ νὰ ἐπενέγκῃ τραῦμα εἰς τοὺς κόσμους, τοὺς πληροῦντας τοὺς οὐρανοὺς. Ὁ ἥλιος, ὅστις οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος σου θέλει ἀπαντήσῃ ἀνὰ τὸν εὐρὸν οὐρανόν, τὸν περικοσμοῦμενον ὑπὸ τῶν ζωοποιῶν αὐτοῦ φώτων, περιβεβλημένος τὴν ἐκ πυρώδους ἀτμοῦ ἀποτελουμένην λαμπρὰν αὐτοῦ στολὴν καὶ συμπαρασύρων τοὺς λοιποὺς πλανήτας, θέλει συνεχίσῃ—χαρίεντι τῷ βήματι—τὴν οὐρανίαν του πορείαν. Ἐπι περαιτέρω θὰ περιίπτανται ἄλλοι κόσμοι καὶ ἄλλοι ἥλιοι, ὅμοιοι μὲ τὰς χρυσαλίδας, τὰς πληρούσας τοὺς κήπους διὰ τῶν παραφόρων αὐτῶν πτήσεων. Πάντα ὅμως ταῦτα εἶνε καταδεδικασμένα εἰς ἐν τέλος, εἰς μίαν φθοράν. Ἡ Παντοδύναμος χεὶρ, ἢ ἐκτιθεῖσα τοὺς κόσμους τούτους ἐν τῷ ἀχανεῖ ὠκεανῷ τῶν οὐρανῶν, ἀνὰ ἓνα θὰ τοὺς θέσῃ σκοπὸν ἀπέναντι τῆς ἀκωκῆς τοῦ θανάτου.

» Ὁ Αἰώνιος Δημιουργός, θαφιλεύων, ἐν ἐκάστῳ δευτερολέπτῳ, κόσμους ἐκ τῆς ζωοπαρόχου καὶ ἀνεξαντλήτου θείας χειρός Του, θέλει ἀναχαιτίσῃ διὰ τοῦ παντοδυναμοῦ Του δακτύλου τὸν δείκτην τὸν σημειοῦντα τὰς ὥρας τῆς ζωῆς τῶν κόσμων, μεθ' ὃ θὰ δώσῃ εἰς τὰς παραφόρων τῆ κινήσει τὰς ἐκτάσεις τῶν οὐρανῶν διανυούσας σφαίρας τὸ παράγγελημα: Στῆτε!

» Ἐκαστον δευτερόλεπτον τῆς ὥρας βλέπει τὴν γέννησιν νέου κόσμου καὶ τὴν φθορὰν ἐτέρου τοιούτου, οὗ ἡ ὠρισμένη διάρκεια ἔχει συμπληρωθῆ.

» Ἀδιαλείπτως μεταβάλλονται τὰ ἀστερόεντα ταῦτα πεδία. Οἱ παλαιοὶ κόσμοι σπεύδουσι νὰ πλάσσωσι τοὺς ἀναφανησομένους νέους τοιούτους· θάνατος καὶ ζωὴ διατελοῦσιν ἐν διηνεκῇ ἀλληλοδιαδοχῇ, ὅμοια μὲ τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος, ἅτινα συγκρούονται ἐπὶ τινος κινήτης ἀνταντακλαστικῆς ἐπιφανείας, ὑπεικούσης εἰς τὴν θεῖαν θέλησιν καὶ κινουμένης ἐν τῷ Κενῷ.

» Τὸ Πᾶν μεταβάλλεται ἐν τῇ Δημιουργίᾳ· τὸ πᾶν κυλίστα ἐντὸς τῶν κυμάτων τῆς μεταβολῆς. Ἐν μέσῳ τοῦ φοβεροῦ τούτου μεταλλακτηρίου ἐν μόνον τυγχάνει τὸ Αἰώνιον, ἐν μόνον τὸ ἀπολύτως Ὑπάρχον!

» Τὸ Πᾶν στρέφεται ἐνώπιον τῆς δυνάμεώς Του· τὸ Πᾶν φθίνει ἄμα καὶ γεννᾶται τῇ ἐπιτολῇ Του. Μόνον Αὐτὸ τυγχάνει Ὑπάρχον, μόνον Αὐτὸ Αἰώνιον! πᾶσαι δὲ αἱ διαφοροὶ μορφαὶ εἶνε σκιά, φάσμα, ἀπολύτως μηδέν!...

Ἡ φωνὴ τοῦ τάφου ἐσίγησεν.

Ἡ ἐκτεταμένη αὕτη εἰκὼν ἐπροσωποίησεν ἐνώπιόν μου τὴν φθορὰν τοῦ Σύμπαντος καὶ κατεβίβασεν εἰς τὴν μηδαμινότητα τοὺς κόσμους, τοὺς διατρέχοντας τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν τῶν οὐρανῶν καθ' ἑκατοντάδας λεγεῶνων. Μὲ προσηλωμένους πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξησθενημένους ὑπὸ τῶν πληγμάτων, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἡ διάνοιά μου, ἐκθαμβος δὲ τὴν ψυχὴν ὡς ἐκ τοῦ ἐνώπιόν μου ἰσταμένου κολοσσιαίου ὀβελίσκου τῆς φθορᾶς, παρετήρουν τὰ ἀναρίθμητα οὐράνια σώματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶνε πράγματι ἀπέραντος κόσμος καὶ πηγὴ ζωῆς καὶ ἅτινα ὡς περιλαμπῆ σημεῖα διαχέουσι τὴν αἰγλην αὐτῶν ἀνὰ τὸν σαπφειρώδη οὐρανόν. Οἱ ὀφθαλμοί μου παρετήρουν τοὺς ἐπὶ τοῦ εὐρέος τούτου πεδίου φωτοβολοῦντας ἀπειραριθμούς ἀστέρας. Ὀλίγῳ περαιτέρω παρετήρουν ἄλλους κόσμους τεθαμμένους εἰς τὸ μέσον τῶν κυματοῦντων νεφῶν τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ φαντασία μου, διανύουσα τὰς ἀποστάσεις τοῦ Κενοῦ, παντοῦ ἔβλεπε ζωὴν, παντοῦ κόσμους. Πάντα ταῦτα ἀποσπώμενα, σὺν τῷ σαλπύσματι τῆς φθορᾶς, τοῦ ἄξονός των, ἐνέπιπτον

μετὰ φοβερᾶς συγχύσεως εἰς τὰ βάραθρα, ὅμοια μὲ φύλλῳ καταλοῦντα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φθινοῦ ἀνέμου· ἢ Παντοδύναμος Χεὶρ, περιτρέφουσα ἐν τῷ Κενῷ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς τούτους κόσμους, κατεκύλιε τούτους, δίκην ἀθουμάτων, εἰς τὰ βάθη τῆς μηδαμινότητος. Ὁ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου ὡς ὑψηλὸς βόλος ἀνυψούμενος οὐρανός ἐνόμιζον, ὅτι κατέπιπτεν ἐν εἴδει συντριμμάτων ἑρειπίων. Ἐν μόνον ὑψοῦτο ἐν μέσῳ τῆς καταρρεύσεως ταυτῆς τῶν κόσμων· μόνῃ ἢ θεῖα Αἰωνιότης παρετηρεῖτο ἀμέριμνος καὶ ἀμετάβλητος ἐν μέσῳ τῆς πληρούσης τὸ Σύμπαν ἀλληλοδιαδόχου φθορᾶς καὶ γενέσεως, ἐν μέσῳ τῶν μεταβολῶν τούτων.

Μόνον τὸ ἐκ τῶν ἀστέρων διαχεόμενον λυπηρὸν φῶς ἐφώτιζε τὰ πέριξ. Τὰ μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῶν κυπαρίσων σχηματιζομένων στηλῶν σκότους διώκοντα ἀλλήλα φῶτα, τὰ μὲν πίπτοντα ἐπὶ τῶν ἐπιταφίων λίθων παρίστων ἀντικείμενόν τι, τὰ δὲ παρεισδύοντα εἰς τὸ μέσον τῶν δένδρων ἐπέτρεπον εἰς τινα νὰ ὑποθέσῃ τὴν διάδασιν φάσματος. Ἐν τούτοις δὲν ἐφοδοῦμην πλέον· ὅθεν ἀπαθῶς παρετήρουν τὰ φοβερά ταῦτα θεάματα.

Τὸ κατ' ἐμὲ οὐδεμίαν πλέον διαφορὰ ὑπῆρχε μεταξὺ τάφου καὶ λίκνου. Ἐν τῇ ζωῇ διέβλεπον τὸν θάνατον, ἐν δὲ τῷ θανάτῳ τὴν ζωὴν.

Ἀκουσίως εἶπον αὐτὸς πρὸς τὸν ἑαυτόν μου φωνάζων: Ζωὴ, θάνατος· ταῦτά εἰσιν ἴσα. Μεταβολὴ τις καὶ οὐδὲν πλέον παρατηρεῖται εἰς τὴν ἀνευ ὀρίων Αἰωνιότητα.

« Ναί, οὐδὲν πλέον!... ἐπανέλαβεν ἡ φωνή.

» Ἀδιάκοπός τις μεταβολὴ ἐπικρατεῖ εἰς τὸ Σύμπαν· ὁ Αἰώνιος Δημιουργός δημιουργεῖ ἀενάως, ἐνῶ οὐδ' ἄτομον τῶν δημιουργημάτων ἀπόλλυται.

» Πότε ἤρχισε τοῦτο; πότε δὲ θέλει λήξῃ; Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ὀρίσῃ τις τὸ ἄπειρον τῆς Δημιουργίας, ἤθελε καταστῆ καὶ ἡ πρὸς ταῦτα ἀπόκρισις δυνατὴ.

» Χρόνος, Διάρκεια! Αἱ λέξεις αὗται, τὰς ὁποίας ἐπενόησαν οἱ ἄνθρωποι πρὸς στάθμησιν τῆς θνητότητος, εἰσὶν ἀσήμαντοι διὰ τὴν Αἰωνιότητα.

» Ἀρχὴ καὶ τέλος εἰσὶ νοητὰ σημεῖα τοῦ ἀνυπάρχοντος χρόνου.

» Ταῦτά εἰσιν ἔννοια ἀνήκουσαι εἰς τὰ ἐσαεὶ μεταβαλλόμενα.

» Τὸ ἄπειρον τῆς Αἰωνιότητος δὲν ἀναγνωρίζει ἀρχὴν καὶ τέλος, μικρὸν καὶ μέγα· τὰ πάντα τυγχάνουσιν εἰς αὐτὸ ἴσα, τὰ πάντα εἰσὶν εἰς αὐτὸ ὅμοια».

¶

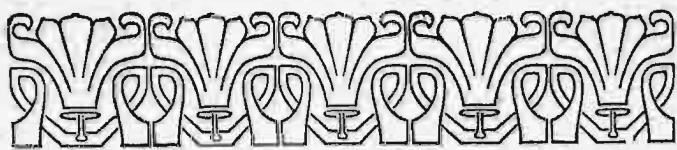
Ὁ ἐγκέφαλός μου δὲν ἐχώρει τὰς λέξεις ταύτας, ἢ δὲ διάνοιά μου δὲν περιέβλεπε τὸ ἄπειρον.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὑπέλαβεν ἡ ἐκ τοῦ τάφου φωνή:

« Σκέφθητι πρῶτον τὴν ἀπόστασιν τοῦ πλησιεστάτου τούτου ἀστέρος, μεθ' ὃ φαντάσθητι τὰ φωτεινὰ νέφη, ὅσα δύνανται νὰ παρατηρήσωσι τὰ ἀστεροσκοπεῖά σας.

» Ἐκ τούτων ὁ Κένταυρος, ὁ ὁποῖος λάμπει ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωτεινόν τι σημεῖον, ἐὰν παρατηρηθῆ δι' ἰσχυροῦ τηλεσκοπίου, θέλει καταδειχθῆ, ὅτι ἀποτελεῖται ἐξ ὁμάδος κόσμων.

» Τὰ οὕτω λοιπὸν ἐξ ὁμάδος κόσμων συγ-

ΛΑΦΥΡΑ

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ λόφου, ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐφαί-
νετο ὅλη ἡ πρασινάδα τοῦ κατηφόρου καὶ πέραν
ὁ Βόσπορος, εἰς τὴν ρίζαν φουντωτῆς ἀγριοκα-
σιανιάς, ἐκάθητο μία νέα μελαγχροινὴ καὶ τὰ
μαῦρα μάτια τῆς ἐρέμβαζον ἐστραμμένα πρὸς τὸ
ρεῦμα τοῦ Κανδυλί. Ὀλίγον παρέκει ὁ ἐπταετῆς
ἀνεψιὸς τῆς, χαριέστατο παιδάκι, διεσκέδαζεν, ὑψώ-
νον καὶ χαμηλώνων μίαν φανταστικὴν σημαίαν,
ἐξηρητημένην ἀπὸ μικρὸν κλάδον τοῦ δένδρου.

Εὐχάριστος ἡμέρα! Ἀροσερὸ καὶ ἀρωματισμένο
ἀεράκι!

Κάτωθεν τοῦ λόφου εἰς τὴν σειρᾶν, ἐν μέσῳ
ἀνθοκήπων, μεγάλα ξύλινα οἰκίαι, μᾶλλον μέγα-
ρα, τὰ πλείστα παλαιά. Οἱ ἰδιοκτῆται βαθμηδὸν τὰ
εἶχον ἐγκαταλείψει πρὸ καιροῦ εἰς ἐνοικιαστάς,
τινὲς μὲν διὰ τὰ μεταβοῦν εἰς τὰς αἰωνίους κατοι-
κίας τῶν καὶ ἄλλοι εἰς τὸν ἄνω Βόσπορον ἢ εἰς
Πρόγκηπον, διὰ τὰ ἀναμιχθοῦν μετὰ τὴν ἀριστοκρα-
τίαν.

Αἶφνης ἤνοιξεν ἡ ὀπισθία θύρα ἐνὸς κήπου καὶ
ἐφάνη ἀναβαίνουσα τὸ πρὸς τὸν λόφον μονοπάτι
μία ὑπέρβουρα, κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χεῖρ παχουλοῦ
τριετῆς ἀγοράκι.

— Μαρκούλη!

— Γιαννάκη!

Καὶ τὰ δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐξαδέλφια
μεταξὺ τῶν, ἤνωσαν τὰ παιγνιδάκια τῶν.

Ἡ ὑπέρβουρα, νέα χωρική με πρόσωπον πανσε-
λήνου, ἀποπνέον ὀλίγην μὲν νοημοσύνην, ἀλλὰ
πολλὴν αὐταρέσκειαν καὶ ἀγαλλίασιν, ἐπλησίασε
τὴν νεάνίδα.

— Καλὴ μέρα, ματμαζὲλ Λίνα.

— Καλῶς ὄρισες, Βασιλική. Πότε ἐπέστρεψες
ἀπὸ τὴν πατρίδα σου;

— Ἔχω τρεῖς ἡμέρας μόνο.

— Κανένα μῆνα θὰ ἔμεινες στὴ Σίφνο.

— Γιὰ ἓνα μῆνα πῆρα ἄδεια ἀπὸ τὴν κυρία
μου, μὰ ἔμεινα κοντὰ δύο. Ἦθελα ν' ἀναμώσω

τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου, ποῦ ἀρρώστησε στὸν
πόλεμο, ποῦ εἶχαμε μὲ τοὺς Βουλγάρους, καὶ
τὸν ἐστειλαν πίσω στὴν πατρίδα γι' ἀλλαγὴν
ἀέρος, ἀφοῦ ἐγίνε. Τώρα εἶναι καλά, μὰ...
τί παλληκάρι ἦτανε καὶ πῶς ἐγίνεκε! Καταραμέ-
νοι, ματμαζὲλ μου, γὰρ ἐκεῖνοι ποῦ κηρύξανε τὸν
πόλεμο, καταραμένοι! καὶ ἄς θυμῶνῃ ὁ Λεωνίδας
μου ποῦ τὰ λέγω αὐτὰ τὰ λόγια. Ἦλθεν ὁ κακο-
μοίρης μαῦρος, ἀδυνατισμένος, λιγνὸς σὰν τὸ
καλάμι. Δοξάζω τὸν ἅγιο Θεὸ ποῦ ἐγιατρεύτηκε.
Ὅταν βάζῃ ὁ νοῦς μου πῶς μπόρουσαν νὰ μὲ τὸν
σκοτώσουν!!! Ποῦ νὰ σὰς τὰ λέγω τὰ βάσανά
του! σὰν τί εἶδαν τὰ μάτια του, καὶ τί χαρὰς καὶ
λύπαις μὰς ἱστοροῦσε γιὰ σκοτωμένους, γὰρ πλη-
γωμένους, πῶς ἐνίκησαν τὸν Βούλγαρον σὲ τόσα
μέρη, ποῦ δὲν τὰ θυμάμαι τώρα τὰ ὀνόματά τους!

Καὶ ἀφοῦ ἐστάθη ὀλίγον νὰ ἀναπνεύσῃ, ἡ φλύα-
ρος κόρη ἐξηκολούθησε:

— Δὲν εἶχε λεπτὰ ὁ καῦμένος νὰ μὲ φέρῃ πολλὰ
ρεγάλα, ὅπως τραβοῦσεν ἡ καρδιά του — γιὰ τὴν
Λεωνίδα μου εἶναι καλοδιάθετος σὰ τέτοια—
ὅμως τὸ δῶρό του γιὰ μένα εἶναι μεγάλο καὶ
πολλὰ ἀξίζει, γιὰ τὴν, λέγει, εἶναι λάφυρο.

Καὶ ταῦτα λέγουσα, δεικνύει τὸν δακτύλον, εἰς
τὸν ὁποῖον ἔφερε πάντοτε τὸν δακτύλιον ἀρρα-
βῶνα, τώρα δὲ ἀντὶ ἐνὸς ἐφόρει δύο.

— Μὰ πῶς; σὲ ἔφερε καὶ δεῦτερον ἀρραβῶνα;

— Μάλιστα, καὶ δεῦτερο. Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ ἓνα
σκοτωμένο ποῦ τὸν ἐρριξε τὸ βόλι μπροστά του.
Εἶχανε γνωρισθῆ στὸ στρατιωτικὸ, τὸν εἶχε φίλο,
ἂν καὶ ἦτανε αὐτὸς ἀπὸ μακρὸν χωριὸ—Λάρισα,
θαρρῶ νὰ εἶπεν ὁ Λεωνίδας τ' ὄνομά του — καὶ
ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐβλεπεν, ὅσῳ νὰ ἦτῃς Ἀμὴν, τὸν
ἔκασεν. Ἦτανε ποῦ ἦτανε τὸ παλληκάρι χαμένο.
Θὰ τὸν ἐθάφτανε μὲ τὸ δακτύλιδι στὸ δάκτυλο, γιὰ
τοῦτο καὶ ὁ δικός μου τοῦ τῶβγαλε καὶ τὸ πῆρε
νὰ τῶχῃ ἐνθύμησι καὶ λάφυρο μαζὺ.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι λάφυρο, Βασιλική, ἀπῆν-
τησεν ἡ νεάνις: αὐτὸ δὲν τὸ ἐκέρδισεν ἀπὸ τὸν
ἐχθρόν. Δόσε μὲ το νὰ τὸ ἴδῳ.

Καὶ συγχρόνως τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χειράς τῆς καὶ
παρετήρησε μέσα χαραγμένο τὸ ὄνομα: *Μαρία
Γαλανοῦ 1908.*

— Πέντε ἐτῶν γάμος, ἐσκέφθη. Πόσον ἱερὸς θὰ
ἦτο ὁ δακτύλιος αὐτὸς διὰ τὴν νεαρὰν χήραν, ἴσως
καὶ διὰ τὰ δύο ἢ τρία παιδάκια, τὰ ὁποῖα ἀφῆκεν
ὄρφανὰ ὁ γενναῖος στρατιώτης! Πόση λύπη εἰς

ἐκείνην τὴν γυναῖκα, καὶ πόση χαρὰ εἰς αὐτὴν τὴν
κόρην διὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ μνηστῆρος, διὰ τὰ
ὄνειρα τῆς εὐτυχίας τῆς καὶ ἀκόμη διὰ τὸν δακτύ-
λιον αὐτόν, σύμβολον εὐτυχίας πρὸ πενταετίας
ἄλλου οἴκου, τώρα δὲ λείψανον καταστραφείσης
εὐδαιμονίας!

Καὶ τὰ μαῦρα μάτια τῆς συμπαθοῦς νεάνιδος
ἐγέμισαν δάκρυα.

— Μὰ... κλαίεις; ματμαζὲλ Λίνα, ἢ μήπως
ἔχεις συνάγχη;

— Λυποῦμαι, Βασιλική, αὐτὴν τὴν δυστυχισμέ-
νην γυναῖκα, τὴν χήραν τοῦ στρατιώτου. Δὲν μπο-
ρεῖ ἄρᾳ γε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου νὰ μάθῃ τὸ
μέρος τῆς καὶ νὰ τῆς τὸ στεῖλῃ!

— Ὅριστε τώρα!!! Καὶ γιὰτί; Τί νὰ τὸ κάμῃ,
καὶ τί τῆς χρειάζεται τῆς χήρας; Καρδιά ἔχει πιά
αὐτὴ γιὰ δακτυλίδια; Ἡ νὰ τὸ βλέπῃ καὶ νὰ
θυμᾶται πῶς σκοτώθηκεν ὁ ἄνδρας τῆς καὶ ὀλη-
μερῆς νὰ κλαίῃ; Καλλίτερα εἶναι νὰ μὴ τὸ βλέπῃ
γιὰ νὰ τὸν ξεχάσῃ ἢ κακομοίρα. Αὐτὸ ταιριάζει
σὲ μένα ποῦ εἶναι ἐνθύμιον τοῦ Λεωνίδα μου καὶ
λάφυρον ἀπὸ τὸν πόλεμον.

— Μὰ σὲ εἶπα, Βασιλική, αὐτὸ δὲν εἶναι λάφυρο.

Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ εἶναι Ἕλληνας, εἶναι ἐνὸς παλ-
ληκαριοῦ σὰν τὸν Λεωνίδα σου. Λάφυρο λέγεται
ὅ,τι κερδίσῃς ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, ὅ,τι...

— Μπα! διέκοψεν ἀποτόμως ἡ χωρική. Πῶς
δὲν εἶναι λάφυρο! Εἶναι καὶ καλὸ-εἶναι. Μήπως
τὸ κλέψῃς; Καθεὶς ὅ,τι μπόρεῖ θὰ φέρῃ ἀπὸ τὸν
πόλεμον! Τάχατες ὁ Παναγῆς, ὁ ἐξιδελεφός τοῦ
Λεωνίδα, δὲν ἐπῆρε μὴ βουλγαρικὴ ἀρβήλα;
Ὁ Στράτος ὁ Κοητικὸς, ποῦ μὰς ἔφερεν ἐπερὺς τὸ
χορταρικό, ἐπῆρεν τὸ κασκέτο ἐνὸς Βουλγάρου
στρατιώτου. Καὶ θὰ μὲ πῆ; τώρα ἡ εὐγενεία σου
πῶς δὲν ἔκαμε σωστὰ ὁ Λεωνίδας νὰ πάρῃ τὸ
δακτυλίδι, καὶ τι μὲ ἀξία;

Ἡ κόρη δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ τὸ ἐλαφρόν τῆς
μεϊδιάμα ἐπρόδωκε τὴν σκέψιν τῆς.

Πόσον γενναῖοδωρος εἶσαι, ὦ φύσις, κάποτε,
ὅταν στερεῆς νοημοσύνης μερικὰ ἀνθρώπινα πλά-
σματα!

ΕΥΑ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ

οικοδιδασκάλισσα γνωρίζουσα
καλῶς τὴν γαλλικὴν. Πληρο-
φορίαι παρ' ἡμῖν.

κροτούμενα φωτεινὰ νέφη σχηματίζουσι τὸν
Γαλαξίαν. Τὸ μήκος τούτου, ὅστις διατέμνει
τὸν οὐρανὸν δίκην ἀκτινοβόλου σκῆπτρου,
εἶνε κατὰ ἓν, ὡς ἐγγιστα, ἑκατομμύριον φο-
ρὰς μείζον τῆς ἀποστάσεως τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ
ἡλίου. Ἡ ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ μήκους τούτου
ἀναχωροῦσα γραμμὴ φωτὸς μόλις ἐν δια-
στήματι δεκαπέντε χιλιάδων ἐτῶν δύνα-
ται νὰ ἐξιχθῇ πρὸς τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ
ἄκρον.

» Ἀπεχε τοῦ νὰ νομίζῃς, ὅτι τὸ ἐκ δέκα
καὶ ὀκτὼ ἑκατομμυρίων ἡλίων ἀποτελούμε-
νον πλῆθος τῶν κόσμων εἶνε τὸ τέλος τῆς
Δημιουργίας.

» Ἡ Δημιουργία λοιπὸν ἀποτελεῖται ἀπλῶς
ἀπὸ τὸ εὐτελὲς ἐκεῖνο μερίδιον τὸ ἀντανα-
κλῶν ἐπὶ τοῦ φακοῦ τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ
ἐπινοηθέντος ὑπὸ τοῦ ταπεινοῦ ἀνθρώπου;

» Ἔτι πρὸς! Ἀθαθὲς βάραθρον! Ἀχανὲς
διάστημα! Ἄνευ ἄκρων ὄλον! Αἰώνιον καὶ
ἀόριστον σύνολον ζωῆς!...

» Ἰδοῦ, ὦ σὺ ὁ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ μαρ-
μαροῦ τοῦ τάφου μου, σὺ τυγχάνεις μέρος τι
τοῦ οἴκου τούτου.

» Σὲ εἶχον ὀνομάσῃ «Μηδέν», τοῦτο ὅμως
ἐν ἀναλογία πρὸς τὸ ἄπειρον τοῦ Παντός.
Αὕτη τυγχάνει ἀλήθεια ἱκανή, ὅπως καταδι-
βάσῃ εἰς τὴν ἀρμόζουσαν αὐταῖς βαθμίδα τοὺς
πόθους, οἱ ὁποῖοι πληροῦσι τὴν καρδίαν σου.
Σὺ θμως ἔχεις τὴν ἐντὸς τοῦ Παντός τούτου
ἰδιότητος εἰς σὲ θέσιν. Ἐκαστον ἄτομον
τοῦ Παντός τούτου ἔχει καὶ ἐπιβεβλημένον
εἰς αὐτὸ καθήκον. Τὸ καθήκον δὲ τοῦτο θὰ

ὑφίσταται ἐν ὅσῳ διατελῇ ἐν ὑπάρξει, τουτέ-
στιν αἰωνίως.

» Ὅταν, κλεισθέντων τῶν ὀφθαλμῶν σου,
θέλεις ἀφυπνισθῆ ἐκ τοῦ ὄνειρου τούτου τοῦ
βίου, ὅταν, παραδοὺς τὸ σῶμα τοῦτο εἰς τὴν
γῆν, θέλῃς στήσῃ ἕως αὐτοῦ, ὡς μόνον ση-
μεῖον, τοιοῦτόν τινα ἐπιτάφιον λίθον, τότε,
ἔσο βέβαιος, δὲν θὰ μείνης ἀπλῶς σωρὸς χῶ-
ματος. Ἡ νομίζεις ὅτι θέλει ἀφανισθῆ καὶ
ἀπολεσθῆ ἡ διορατικὴ δύναμις, ἡ διευθύνουσα
σήμερον τὴν κίνησιν ἐνὸς ἐκάστου μέλους
σου; Τότε ὁποῖα τις διαφορὰ θὰ ἔμεινε μεταξὺ
Μαμαροῦ καὶ Νεμρῶδ;»

»

Ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου λόγου ἠνεψόθη
ἐνώπιόν μου ὁ ἠθικὸς ὀρίζων ἐνὸς Κενοῦ.
Ὡς αὐτόματος ἀστραπὴ ἔλαμψεν ἐν τῇ καρ-
δίᾳ μου τοῦτο, ὅτι δηλ. δὲν ἀποτελῶ ἀπλῶς
ἄθλιόν τι μόνον τῆς γῆς ἐν μέσῳ τῆς ἐπὶ τοῦ
κατωφλίου τῆς συνειδήσεώς μου διηγεκῶς
ὑψουμένης μεγαλοπρεπειᾶς τοῦ Παντός, ἐν
μέσῳ τῆς ἀχανοῦς Δημιουργίας.

« Εἰμαί τι! ἔσομαί τι! » ἔλεγον. Τὴν ἀπό-
κρισιν: «Ναί, εἰσαί τι! θὰ εἰσαί τι!» ἤκουον.
Ἐνεθαρρυνόμενῃ βλέπων, ὅτι εἰμαί τι ἐν μέσῳ
τῆς μηδαμινότητος ταύτης. Διὸ καὶ χαριέσσά
τις τέρψεις κατέκτα τὰς αἰσθήσεις μου.

»

«Ναί—ἔλεγεν ὁ νεκρὸς—εἰς ἄλλον κόσμον
θέλει στραφῆ τὸ βλέμμα σου, ὅταν κλείσῃς
τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὡν ποιεῖται τοῦτο χρῆσιν

τὴν σήμερον πρὸς ὕρασιν. Ὁ κόσμος οὗτος
σοὶ εἶνε πάντῃ ἄσχετος, ἐντελῶς ἄγνωστος. Ἐν
τούτοις τὰ περιβάλλοντά σε νῦν σκότῃ θέλουσι
τότε ἀναλάμψῃ πρὸ αὐτῶν τῶν ὀφθαλμῶν».

»

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἀπεσύροντο κατὰ
μέρος οἱ ἀστέρες, ἀπομάσσοντες, ὁ εἰς μετὰ
τὸν ἄλλον, τὰ μειδιάματά των ἀπὸ τοῦ προσ-
ώπου τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ σελήνη, καταβάσα τοῦ
ὀρίζοντος, εἶχε καταστῆ ἀόρατος. Ὁ οὐρα-
νὸς ἔμεινε μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀποτελούμε-
νος ἀπὸ σκότῃ. Ἐν βαθεῖ σκότει εὐρέθη.

Οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν διέκρινον τὰ ὀλίγα
περαιτέρω. Ἐπ' ὀλίγον τι ἠγέρθη τῆς θέσεώς
μου. Κλονιζόμενος προεχώρησα ὅπως δια-
νοίξω δρόμον ἐν τῷ μέσῳ τῶν φαλάγγων τού-
των τοῦ σκότους καὶ διέλθω.

Τὰ ὄντα ἐξήρχοντο ἤδη, βαθμιαίως καὶ
κατὰ μικρὸν, τοῦ περιβάλλοντος αὐτὰ σκό-
τους, ἐνῶ ἐλαφρόν φῶς κατέκτα τὰ πέριξ.
Αἶφνης εὐρέθη πρὸ τῆς κιγκλιωτῆς θύρας,
ἦν ἠνέφωσα μὲ ψυχραιμίαν, ὥσει ἐξηρχόμεν
τῆς οἰκίας μου τὸ πρῶλ. Εὐρέθη ἐντὸς πεδιά-
δος, ἀφ' ἧς δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποσπασθῆ ἡ
ὕγρασία τῆς νυκτός. Περαιτέρω ἀπεμακρύ-
νετο τῆς πόλεως δμίχλη ἐλαφρά, ὁμοιάζουσα
ἄνθρωπον νυσταλέον μακρόθεν δὲ ἐθώπευον
τὴν ἀκοήν μου αἱ εὐθυμοὶ φωναὶ τῶν ἀλε-
κτόρων.

Μεγάλην παρηγορίαν μοι εἶχε προσενέγκῃ
ἡ πρὸς τὸν τάφον ἐπίσκεψίς μου αὕτη.

ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 90)

Τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμά του εἶχε προσηλωμένα ὁ Παῦλος εἰς τὴν ἡδυπάθειαν τῶν ἐκμυστηρευσέων τούτων, τῶν ψιθυριζομένων ὑπὸ τῆς δελκτικῆς ἐκείνης γυναικός, τῆς ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονός του στηριζομένης καὶ συμβαδιζούσης μετ' αὐτοῦ ὑπὸ οὐρανὸν ἀστερόεντα. Ἐνίοτε, προκειμένου νὰ διέλθωσι τάφρον ἢ νὰ κατέλθωσι καταφέρειαν ἀποκρήμων ἀτραποῦ, ἔδτε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν τοῦ νεανίου καὶ ἐγκατέλειπεν ἑαυτὴν εἰς τὴν ἐν τῷ σκότει ὀδηγίαν ἐκείνου, μηδὸλως ὑπολογίζουσα τοὺς ἐκ τῆς παρατεταμένης ταύτης συνεπαφῆς κινδύνους. Ἡ συνθήκη, ἢ συναρθεῖσα μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐκείνου, τῆ παρῆεν ἀσφάλειαν τοιαύτην, ὥστε δὲν ἠσθάνετο, δὲν ἔβλεπε τὴν ταραχὴν τοῦ Παρισίου, περισσότερο ἐκείνης εὐδιαθέτου εἰς τὸν πειρασμόν, ὀλιγώτερον ἐκείνης ἰσχυροῦ.

Ἐν τοιαύτῃ οἰκειότητι, μεστῇ κινδύνων, ταχέως παρήλθεν ὁ μὴν τοῦ Ἰουλίου. Ἐσπέραν τινά, μετὰ τὴν ἐκ τῶν ὄχθων τῆς διώρυγος ἐπάνοδον, ἢ κ. Δεγκλῖς εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον:

— Ἀῦριον ἔρχεται ἡ Δεζιρέ. Θὰ τὴν παραλάβω ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῆς Βιλλότ καὶ τὸ ἑσπέρας θὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν «Λαλινέζ». Ἐχετε, βεβαίως, τὴν ἐπιθυμίαν εὐθὺς ἀμέσως νὰ τὴν γνωρίσετε, ἀλλ' ἐγὼ δὲν σπεύδω. Θέλω νὰ τὴν προετοιμάσω... Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ ἔλθετε εἰς ἐπίσκεψίν μας πρὶν ἢ ἐγὼ σὰς εἰδοποιήσω.

— Ὑπακούω, κυρία, νὰ ὑποβληθῶ καὶ εἰς τὸν νέον αὐτὸν ὄρον τῆς συνθήκης... Δὲν λησμονῶ, ἄλλως τε, ὅτι εἰς τὴν δεσποινίδα Δεζιρέ ὀφείλω τὴν παράτασιν τῆς ἐδῶ διαμονῆς μου...

— Περιττοὶ οἱ ὑπαινιγμοί... Ἡ Ζαζέτα ἔρχεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ μοναστήριον, φορεῖ ἀκόμη τὴν στολὴν τῆς σχολῆς, στολὴν παιδικὴν καὶ ἀκαλαίσθητον... Αἱ πρῶται ἐντυπώσεις βαρύνουσι πάντοτε πολὺ... Θέλω, ἐπιθυμῶ, αἱ ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντυπώσεις σας νὰ εἶνε ἐξαιρετοί... Μὴ σχολιάζετε, παρακαλῶ, μὴ μέμφεσθε τὰς ἀξιώσεις μου, ἀξιώσεις μητρὸς, ἧτις ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ πραγματικὰ θέληγτρα τῆς θυγατρὸς της κατὰ τὴν ἐναρξίν της εἰς τὸν κόσμον εἰσόδου της... Ἀπαιτῶ λοιπὸν νὰ μὴ ἰδῆτε τὴν μικράν μου πρὶν ἢ λάβετε τὴν πρὸς τοῦτο ἀδειάν μου.

— Καὶ ἐπὶ πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ ἐξορία αὐτῆς;...

— Πέντε ἡμέρας, ὄχι περισσότερο... Δὲν εἶνε πολλαί, νομίζω... Τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Αὐγούστου ἔχομεν τὴν ἐπετηρίδα τῆς γεννήσεώς μου. Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν οἰκογενειακῶς θὰ ἑορτάσωμεν τὴν ἐπέτειον τοῦ τριακοστοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας μου. Ἐλθετε λοιπὸν τὴν Κυριακὴν, κατὰ τὴν ἑκτὴν ὥραν· ἐπισήμως θὰ σὰς παρουσιάσω τὴν Ζαζέταν μου... Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι... Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀδικὸν νὰ στερηθῶ τὴν... «Λαλινέζ» ἐπὶ πέντε ὀλοκλήρους ἡμέρας!... Καὶ πῶς θὰ διέλθω τὰς ἡμέρας αὐτὰς μακράν;...

— Ἀλλὰ θὰ μὰς σκέπτεσθε, θὰ σκέπτεσθε τὴν Ζαζέταν... Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἀπεχωρίσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐργοστασίου.

Ὁ Παῦλος Λομπλιζουὰ πιστῶς ἐτήρησε τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ συμφωνίαν.

Παρὰ τοῦ κ. Δεγκλῖς ἐπληροφορήθη τὴν ἀφιξίν τῆς νεανίδος, ἀλλ' ἐπὶ πέντε ἡμέρας δὲν εἶδεν οὔτε τὴν νεήλυδα οὔτε τὴν κ. Μάρθαν.

Νὰ μὴ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα Δεζιρέ, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐγνώριζε, δὲν ἦτο τόσον δυσφόρητον, ἀλλὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ὠραίαν προῖσταμένην, μετὰ τῆς ὁποίας ἐσυνείθισε καθ' ἐκάστην, μετὰ τὸ δεῖπνον, νὰ διέρχεται ὡρας ἐκτάκτως εὐχαρίστους!... ὦ! πόσον τῷ ἦτο ὀδυνηρόν!...

Ἀνέτειλεν, ἐπὶ τέλους, ἡ ἡμέρα τῆς τόσον ποθητῆς Κυριακῆς!

Ἀνηγέρθη ἀπὸ ὀρθρου βαθέος καί, πρὸς διασκέδασιν τῆς ἀνυπομονησίας του, μεχριστοῦ προσεγγίσει ἢ ὀρισθεῖσα αὐτῷ

ὦρα τῆς εἰς «Λαλινέζ» ἐπισκέψεως, ἐξέδραμεν εἰς τὸ δάσος. Ἀλλὰ καὶ ἄλλον εἶχε σκοπὸν. Πρὸς τὸ μέρος τῶν «Ἐνδεκα Κρηνῶν» εἶχε παρατηρήσει θαυμασίας λυχνίδας ἀγρίας, καὶ ἐπόθησε νὰ προσθέσῃ αὐτὰς εἰς τὴν ἀνθοδέσμην, ἣν προώριζε διὰ τὴν ἑορτάζουσαν κ. Δεγκλῖς.

Ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Μεγάλης Τρανσέ, εἰς τὴν ἐσχατιάν τῆς δειροστοιχίας διέκρινε χαρίεσαν μορφήν γυναικείαν, ἧτις τῷ ἐφάνη, ὅτι ἦτο ἡ τῆς κ. Δεγκλῖς. Ἐμπλεως χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἀνεπιπύστῃ συναντήσῃ, ἔσπευδε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς γυναικός, ὅποτε βλέπει αὐτὴν ἐξαφανιζομένην ταχέως, μετὰ μικρὸν ἐνδοιασμόν, εἰς πλάγιον δρομίσκον. Εἶχε παρατηρήσει, προδήλως, αὐτόν, καὶ ἐπεζήτη νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Ἐξορμῶ τότε ὁ Παῦλος ὑπὸ τὸ δάσος, τρέχων πρὸς τὰ πρόσω. Γνώστης, ἐκ τῶν συχνῶν ἐπισκέψεων του, τῶν δαιδάλων τοῦ δάσους, ἦτο βέβαιος, ὅτι, βαίνων κατ' εὐθείαν, ταχύτερον τῆς νεαρᾶς γυναικός θὰ ἐφθάνεν εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς ἀτραποῦ. Μετὰ τινὰς στιγμὰς εὐρέθη εἰς δρόμον παράλληλον τῆς Μεγάλης Τρανσέ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς διασταύρωσιν ἄλλων δρόμων. Διέκρινε τότε τὴν νεαράν γυναῖκα, ἧτις τῷ ἔστρεφε τὰ νῶτα καὶ ἐφαίνετο διστάζουσα ποῖαν νὰ τραπῇ διεύθυνσιν.

Εἶχε τὸ ἀνάστημα καὶ τὸν βηματισμὸν τῆς κ. Δεγκλῖς. Ἐκράτει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς προσευχητᾶριον καὶ διὰ τῆς ἑτέρας ἀλεξήλιον, τὸ ὁποῖον περιέστρεφεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, φέρουσαν πῖλον ἀχύρινον, κεκαλυμμένον διὰ λεπτῆς καὶ λευκῆς ὀθόνης.

Εἰς τὸν κρότον τῶν ἐσπευσμένων βημάτων τοῦ Παύλου ἡ νεαρά γυνὴ ἐστράφη. Ὁ νεανίας ἀνεσκίρτησεν, ἀλλὰ μεγάλη, ἐπίσης, ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐκπληξίς τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη δὲν ἦτο ἡ κ. Μάρθα καταπληκτικῶς ὁμοίαζεν αὐτῇ, ἀλλ' ἦτο νεωτέρα. Ἡ αὐτὴ χροιά λευκότητος ἀπαστραπτούσης, οἱ αὐτοὶ μαῦροι ὀφθαλμοί, τὸ αὐτὸ ὠσειδὲς πρόσωπον· τῆς κόμης μόνον ἡ ἀπόχρωσις ἐκλινε πρὸς τὸ καστανώδες, ἡ φυσιογνωμία ἦτο ζωηροτέρα καὶ μᾶλλον παιδική, τὸ ἀνάστημα ἦτο χαριέστερον καὶ ἡ ὄψις λεπτοτέρα.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἠγνόησεν ὁ Παῦλος, ὅτι ἡ τύχη ἐματαιώσε τοὺς συνδυασμοὺς τῆς κ. Δεγκλῖς καὶ ὅτι ἡ νεανίς ἐκείνη ἦτο ἡ δεσποινὶς Δεζιρέ Δερμονέ.

Περίτρομος ὀλίγον ἡ νεανίς τῷ καὶ δειλὸν ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ νέου, τοῦ μετὰ τὸ ἐπιμονῆς καταδιώκοντος αὐτὴν. Ἐκ τῆς θέας τοῦ νεανίου, τῷ εὐειδοῦς καὶ συμπαθοῦς τὴν μορφήν, ἑορτάσιμον καὶ φιλόκαλον φέροντος περιβολὴν, καὶ κρατοῦντος δεσμίδα ἀνθέων, ἀνεθάρρησεν, ἀναμφιβόλως, διότι προῦχώρησε πρὸς αὐτόν καὶ ἐπιχαρίτως μειδιῶσα τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν, ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ με διαφωτίσετε;... Ὁ δρόμος αὐτὸς ἄγει εἰς «Λαλινέζ»;

Τὸ δεῦτερον ἀνεσκίρτησεν ὁ Παῦλος· ἡ νεανίς εἶχε τὴν φωνὴν τῆς κ. Δεγκλῖς, τὴν αὐτὴν παλλομένην καὶ μελωδικὴν φωνήν.

— Στρέφετε τὰ νῶτα πρὸς τὴν «Λαλινέζ», δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ νεανίας χαιρετίζων, ἀλλ' ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε, ἀναλαμβάνω νὰ σὰς ὀδηγήσω.

— ὦ! εἶπεν ἡ νεανίς ἐν προδήλῳ ταραχῇ, ἀπλῆ ὑπόδειξις τοῦ δρόμου θὰ μοὶ ἦτο ἀρκετὴ... Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀνησυχίσω, ἐκτὸς ἐὰν καὶ ὑμεῖς διευθύνεσθε πρὸς τὰ ἐκεῖ...

— Ὅχι, διευθύνομαι εἰς ἀντίθετον μέρος, ἀλλὰ μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν σὰς παρέχω τὴν ταπεινὴν μου ὑπηρεσίαν... Μόνη, διακινδυνεύετε ν' ἀποπλανηθῆτε πάλιν, δὲν γνωρίζετε, φαίνεται, τὸ δάσος.

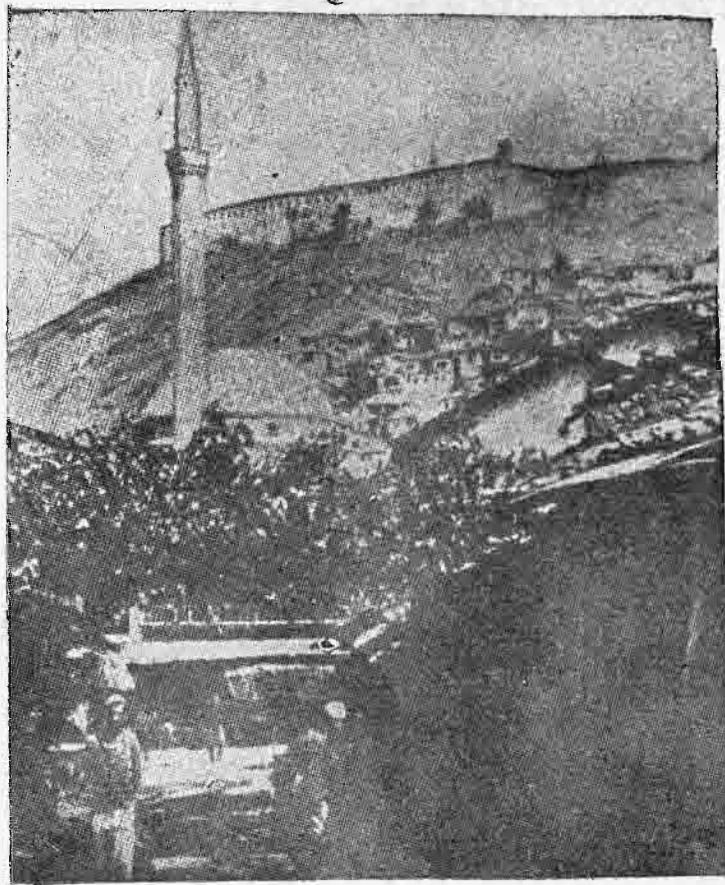
— Ναί, διὰ πρώτην φοράν ἔρχομαι εἰς τὸ δάσος. Ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν· προτοῦ ἐπανέλθω εἰς τὴν «Λαλινέζ», ἠθέλησα ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀρωματώδη ἀέρα τοῦ ὠραίου αὐτοῦ δάσους καὶ...

— Καὶ προεχωρήσατε πέραν τοῦ δέοντος, διέκοιπεν ὁ Παῦλος γελῶν, διότι, κατὰ τὴν ἐπάνοδον, δὲν διευθύνεσθε πλέον οὔτε εἰς τὴν «Λαλινέζ» οὔτε εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Μετὰ μικρὸν ἐνδοιασμόν, ἤγειρεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς δύο μεγάλους ὀφθαλμούς της.

— Γνωρίζετε λοιπὸν τὸν γαμβρόν μου, τὸν κύριον Δεγκλῖς; ἠρώτησεν.

— Ὀλίγον, ἐν καὶ κατοικῶ μακράν... ἀπήντησεν ὑποκριτικῶς ὁ νεανίας.

Ἡ Ἀποψη τῆς Διόρυς.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

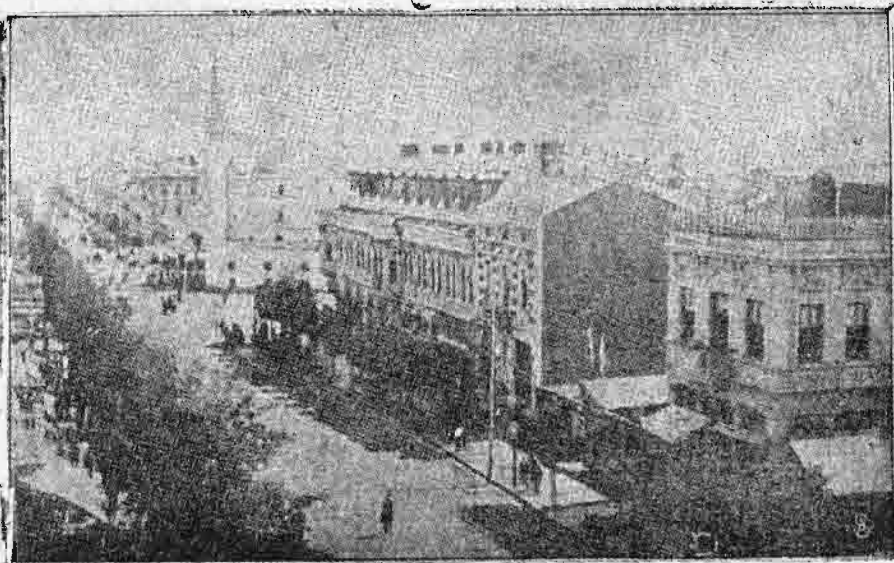
Ἡ Α. Ε. ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ πρῶτος πληρεξούσιος τῆς Τουρκίας ἐν τῇ Τουρκοβουλγαρικῇ συνθήκῃ Ταλαὰτ βέης.

Ὁ πρίγκηψ Ἀχμέτ Φουάτ, ὁ ὑπὸ τῆς Γερμανίας προτεινόμενος ὡς ἡγεμὼν τῆς Ἀλβανίας.

Ἡ Ἀποψη τῆς Ἀχρίδος ἐκ τῆς λίμνης.

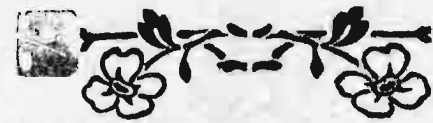
Κεντρικὴ ὁδὸς ἐν Ἀχρίδῃ.

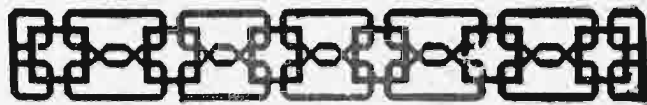
Ὁ Ἰσᾶ Μπολατινάτς, τοῦ ὁποίου ἠγγέλθη ὁ τραυματισμὸς.

Ὁ Ἐσὰτ πασᾶς, ὁ ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Ἰσμαήλ Κεμάλ.

Ὁ στρατηγὸς Πόποβιτς, ὁ ἐπιτεθεὶς κατὰ τῶν Ἀλβανῶν.

GEORGES OHNET

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ
ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑΡΗΣ

I

Ἐντὸς τοῦ χαριέντος κήπου τῆς ἐπαύλεως τῆς θείας αὐτῆς, ἐν Σαιν-Μανδέ, μετὰ μικροῦ κανίστρου εἰς τὸν βραχίονα, ἡ δεσποινὶς Μυρτώ Βερνάρδου, τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν σκέπην εὐθὺς ψαθίνου πύλου, συνέλεγε, τῇ βοηθείᾳ ψιλίδος, ρόδα. Ἐλισσέτο εἰς τοὺς ἀνθῶνας, καί, διὰ χειρὸς πυρετώδους, τὸ οὖ; τεταμένον πρὸς τὴν οἰκίαν, ἀλλοφρονοῦσα ἔκοπτε τόσους κλειστοὺς βόμβυκας, ὅσα καὶ μαραμμένα ἀνθῆ.

Θερινὸς ἥλιος, φλογερός, συνεκέντρων τὰς ἀκτίνες του ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ κήπου, ὠριμάζων τὰς σταφυλὰς, κινεῖνους ἤδη πάσας, καὶ ἀντανεκλωμένους ἐπὶ τῶν σύκων. Ὁ ἀήρ ἔπνεε θερμὸς, αἱ χελιδόνες ἐπέτιον ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐκβάλλουσαι φωνὰς ὀξείας, καὶ ἡ νέα κόρη, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς μεγάλης θερμότητος, τὰς παρειὰς ἐρυθρὰς, τὸ βλέμμα ζωηρόν ἐκ τῆς φωτοβολούσης ὥρας, ἔμενε ἀκίνητος, ψιθυρίζουσα διὰ τοῦ ἄκρου τῶν λευκῶν ὀδόντων τῆς τὴν σκληρὰν ἐφῶδον: «ὁ στρατηγὸς Ζαεμινὼ».

Τὴν καρδίαν τεταραγμένην, τὸ πνεῦμα ἀνήσυχον ἔχουσα, προσεπάθει νὰ ἀκούσῃ ἐν τῇ ζώσῃ ἐκείνῃ σιωπῇ τοῦ κήπου. Ἄλλ' ἡ οἰκία, κεκαλυμμένη διὰ πυκνῶν παραπετασμάτων, ἔμενε ἡρεμὸς ὡς κοιμημένη, καὶ οὐδὲν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα οἱ ἐντὸς αὐτῆς ἠδύνατο νὰ πράττωσι κατὰ τὴν μεσημβριαν ταύτην ἐπροδίδετο, εἴτε διὰ τοῦ ἀοριστοτάτου ψιθύρου, εἴτε διὰ τῆς ἐλαφροτέρας κινήσεως.

— Πόσον ἀργοποροῦν! ἐπιθύρουν ἡ νεάνις. Εἶναι λοιτὸν ἀνάγκη τόσων λόγων; . . . Ὁ πατέρας ἠθέλησε νὰ ἀγορεύσῃ! . . . Ἐπρεπε νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν θεῖαν ἢ ἰδίαν! . . .

Ἐξέφερε στεναγμόν, μὴ ἀνακουφίσαντα τὴν πιεζομένην αὐτῆς καρδίαν. Καὶ αἴφνης νοερώς παρέστη ἐνώπιόν τῆς ἡ μικρὰ αἰθουσα, εἰς ἣν ὁ κύριος Βερνάρδος μετὰ συγκινήσεως σπουδαιότητος, ἐνῶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἔκυπτε τὴν ρίνα ἐπὶ τοῦ κεντήματος αὐτῆς, ἀνεκόνου εὐσεβῶς εἰς τὴν θεῖαν Χαριελεῖαν τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος προθέσεις, ἃς ἐσημαίτιζε διὰ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Αὕτη ἤκουσε τὴν ἠχηρὰν φωνὴν τοῦ πατρὸς τῆς, οἰκείαν αὐτῇ, καὶ διατυποῦσαν τὴν δὴλωσιν ταύτην.

— Ὁ γάμος εἶναι φοβερόν λαχεῖον! Δι' ἕνα καλὸν ἀριθμόν, ὑπάρχουσιν ἑκατὸν κακοί! . . .

Ἡ θεῖα Χάρη ἐπεφυλάσσετο δι' ὕφους ἐξηγρωμένου, καὶ ἡ κ. Βερνάρδου ὠμολόγει πρὸς τὸν Θεὸν ἅπαν αὐτῆς τὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ἀξιοθαύμαστον συζυγίαν εὐτυχίαν, δι' ἣς ἠνυόθη.

Τέλος ὁ πατὴρ τῆς Μυρτῶς μετ' ἀπειρῶν ρητορικῶν προφυλάξεων κατῴρθωσε νὰ καταστήσῃ γνωστήν τὴν ἀνάγκην τοῦ οἰκογενειακοῦ τούτου συμβουλίου, ἥτοι, ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐζήτησαν αὐτῷ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Τοῦτο ἦτο τὸ λεπτόν καὶ φλέγον ζήτημα, ἐφ' οὗ συνεκεντρώτο πᾶσα ἡ προσοχὴ τῆς εὐπειθοῦς νεανίδος. Θεε μου! Τί θὰ συμβῆ; Τί θὰ εἴπῃ ἡ θεῖα Χάρη;

Ἡ μικρὰ καρδία αὐτῆς ἐπαλλε δι' ἐπανειλημμένων κτύπων, καὶ ἡ εἰκὼν τῆς αἰθούσης, πλήρης σκιάς δροσερᾶς, ἐν ἣ ἐπαίζετο ἡ τύχη τοῦ βίου αὐτῆς, ἀντικαθίστατο δι' ἄλλης ὀπτασίας, τῆς τοῦ ὑψηλοῦ νέου ἀνδρός, μετὰ γλαυκῶν ὀφθαλμῶν καὶ ξανθοῦ μύστακος, φέροντος ἐπιχαρίτως τὴν σοβαρὰν μαυρὴν στολὴν τοῦ πυροβολικοῦ, μετὰ ἐρυθρᾶς ταινίας, ἄφ' ἣς ἤρτητο ὁ σταυρὸς ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὰ τρία χρυσὰ σειρήνια τοῦ λοχαγοῦ ἐπὶ τῆς χειρὶδος.

Ὄνομά τι, μόλις ἀπαγγελέθην, τὸ τοῦ Ρογήρου, ὠλισθήσεν ἐπὶ τῶν χελῶν αὐτῆς. Εἶτα ἐπανεῖδε τὴν ὁδὸν ἐκείνην τοῦ πολυγώνου τῶν Βιγκενῶν, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁποίας ἡ διάβασις τῶν στρατιωτῶν περιέρχεται ἐσταμάτησεν αὐτὴν πρῶτον τινὰ, ἐξελθούσαν μετὰ τῆς θαλαμηπόλου πρὸς ἀγορὰν ἀνθῶν διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἐκεῖ,

ἐνώσω ἔμεινε, συγκινηθεῖσα ἐκ τοῦ θορύβου τῶν πυροβόλων, τῶν διερχομένων διὰ μεγάλου τριτοδισμοῦ, ὑπὸ τὸ ἥλιον, εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀπαστριπτῶν σπαθῶν, λοχαγὸς τις ἐφ' ἵππου ἀραβικοῦ διέβαινε ὑπερήφανος καὶ σοβαρός. Ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς πολλὰκις χορεύσασα τὴν προτεραίαν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ὀρφανοτροφείου, καὶ μεταβληθεῖσα εἰς ἄγαλμα, δὲν ἠννόησε καὶ νὰ ἀπινήσῃ διὰ σημείου τῆς κεφαλῆς εἰς τὸν χαριέντα χαιρετισμόν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου οὗτος ἔκυψε μειδιών ἐπὶ τῆς πλουσίας χαίτης τοῦ ἵππου αὐτοῦ.

Ἡ πυροβολορχία ἀπεμακρύνθη μετὰ μεγάλου πατάγου, περισύρουσα τὰ βαρῆα αὐτῆς μαῦρα καὶ μακρὰ πυροβόλα, ἐπὶ τῶν ὁμοίων οἱ στρατιῶται ἐπήδων βιαίως κινούμενοι, καὶ ἐντὸς νέφους κόνεως ὁ ὠραίος ἀξιωματικὸς ἐξηφάνισθη, συναποφῶν καὶ τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς κόρης.

Ἐκτοτε παρήλθον ἕξ μῆνες, καὶ ἐπανεῖδον πολλὰκις ἀλλήλους, ἀλλὰ μακρόθεν, μηδέποτε ὁμιλοῦντες, καὶ ἐν τούτοις διὰ τῶν ὀφθαλμῶν λέγοντες χίλια πράγματα τέλος, ἡμέραν τιὰ ὁ λοχαγὸς Ρογήρος, διερχόμενος ἐπιπλοῦς διὰ τῆς μικρᾶς ὁδοῦ, ἣτις διέρχεται παρὰ τὸν κήπον τοῦ τοίχου, ἐτίμησεν, ὑψύμενος ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὸ Κινεζικὸν μικρὸν περίπτερον, ἔνθα ὁ κ. Βερνάρδος κατὰ τὰς βαρεῖας ἡμέρας τοῦ θέρους ἐπροτίμα ν' ἀναπαύεται.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ κ. Βερνάρδος δὲν ἐκοιμάτο ἐκεῖ, ἀλλὰ νεαρὰ τις κόρη, ἐνδεδυμένη ἐρυθρὰν μπαϊσιαν, ἐκέντα ἐκεῖ, ἔχουσα συνοδὸν τὸν μικρὸν κύνα τῆς θείας Χάρης. Ὁ κύων ὑλάκτητε μανιωδῶς, ἡ νέα κόρη παρετήρησε καὶ ἐγένετο αἴφνης ἐρυθροτέρα τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς.

Ἐκτοτε αὕτη ἐπαρήλθε πολλάκις εἰς τὸ Κινεζικὸν περίπτερον, ἰσχυρισθεῖσα πρὸς τὸν κ. Βερνάρδον, ὅτι ὁ θόρυβος τῆς ὁδοῦ θὰ ἐτάραττε τὸν ὕπνον αὐτοῦ. Καὶ ὁ πιστὸς κύων, περὶ οὗ ἡ θεῖα Χάρη ἔλεγε μεθ' ὑπερφανείας, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁμοίως του πρὸς φύλαξιν, ὅταν ἤκουεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου νὰ ἠχώσῃ τὰ πέταλα ὠραίου ἀραβικοῦ ἵππου, ἐκίνοι εὐχαρίστως τὴν οὐρὰν του καὶ παρετήρει τὴν Μυρτῶ μετ' ὀφθαλμῶν λαμπόντων, ὡς νὰ τῇ ἔλεγεν: «ὡς χαρῶμεν, ἰδοὺ ὁ φίλος μας, ὅστις ἔρχεται μὲ σάκαρον δι' ἐμὲ εἰς τὴν χεῖρα καὶ με τρυφεροὺς λόγους δι' ἐσὲ ἐπὶ τῶν χελῶν».

Καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐκ τοῦ μετὰ χρωματιστῶν ὑέλων παρὰ τοῦ ἡ νεάνις ἤκουε τὸν λοχαγόν, ἐνῶ ὁ ὠραίος ἵππος μετὰ τοῦ ἐπιχρυσέως χαλινούς ἐτρῶγεν ἠδέως τὰ εὐώδη φύλλα γλυκορρίζης τινός.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἐπιφυλακτικὴ πᾶσα νεάνις εἰς τὴν τέχνην τοῦ ν' ἀποκρύπτῃ τὴν ἰδέαν τῆς, ὁ ἔρωτος, ὅστις κατεῖχε τὴν Μυρτῶ, ἐτάραττεν αὐτὴν βαθῶς, καὶ ὁ πατὴρ τῆς παρετήρησε τὴν μεταβολὴν, ἣτις ἐγένετο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας αὐτῆς. Βλέπων αὐτὴν ἀνήσυχον, πυρετώδη, ἀκροωμένην, σιωπῶσαν καὶ μὴ ἀπαντῶσαν, ὅταν ἠρώτων, χορεύουσαν μόνην εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ χέουσαν δάκρυα, αἴφνης ἄδυσαν μονωδίαν τοῦ Φίλουστ, ἠγαγκάσθη νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν.

Αὕτη τὰ πάντα ἀμέσως ἐξωμολογήθη εἰς τὸν καλὸν τοῦτον πατέρα, ὅστις ἐλάτρευεν αὐτὴν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς συναντήσεως εἰς τὸν χορὸν, καὶ τὴν παρέλασιν, καὶ τὰς συνεντεύξεις διὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Κινεζικοῦ περιπτέρου, ἀναμειγμένα πάντα ταῦτα μετ' ἐρωτικῶν ἐπιφωνήσεων καὶ θεωπευτικῶν παρακλήσεων.

— Ἦτο τόσο ἀβρόφρων, τόσο τρυφερός, καὶ τόσο διακριτικός! Ἐπρεπε ὁ φίλτατος αὐτῆς πατὴρ, ὁ λατρευόμενος μικρὸς αὐτῆς πατὴρ, νὰ κάμῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠγάπα.

Τέλος, παρεξέλιπε τὴν κεφαλὴν τοῦ κ. Βερνάρδου, περιπτυσσομένη αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων τῆς καὶ ἐπιδεικνύουσα, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς εἰλικρινοῦς ἐκμυστηρέσεως, πᾶσαν τὴν ζεῖν τῆς καρδίας αὐτῆς.

— Ἐσκέφθη καλῶς ἐκαίνο ποῦ ἔκαμες, ἄφρον τέκνον, ἐκλέγων στρατιωτικόν;

— Ἄ! μπαμπά! Μήπως ἐξέλεξα; Πρῶτον, τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ δὲν ἐφύρει στολὴν . . . καὶ ἐπειτα, βλέπεις, μὲ ἐκυρίευσεν ἐντὸς δευτερολέπτου . . . εἰδὼν ἐγγόριζες; . . . τοῦτο ἦτο ὡς κεραυνός.

Ἄλλ' ὁ κ. Βερνάρδος οὐδὲν ἐκ τούτων ἠνύοι. Ἠγάπησεν ἠσυχῶς τὴν σύζυγόν του, μετὰ τὸν γάμον αὐτοῦ περισσότερο ἢ πρὶν, καὶ ὁ κεραυνὸς ἦτο αὐτῷ ἐντελὸς ἀγνωστός. Παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὸ δεκαοκταετὸς τοῦτο τέκνον, ὅπερ ἐμεγάλωσεν ἐντὸς τοῦ σοβαροτέρου

κύκλου, καὶ τοῦ χωρικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, χωρὶς νὰ ὀδηγήσων αὐτὸ εἰς τὸ θέατρον, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψων αὐτῷ τὴν ἀνάγνωσιν μυθιστορημάτων, καὶ ὅπερ αἴφνης ἀπεκάλυπτε καρδίαν φλογεράν καὶ φαντασίαν ζωηράν. Πῶς ἠδυνήθη ν' ἀποκτήσῃ τὰ ταῦτα; ἡ κ. Βερνάρδου ἀρὰ γε εἰς τὰ μυστηριώδη βάθη τῆς γυναικείας φύσεως αὐτῆς ὑπέθαλπε ταῦτα, καὶ μετεβίβασεν εἰς τὴν κληρονόμον τῆς; Διότι, ὡς πρὸς αὐτὸν . . .

Ὡς φρόνιμος πατὴρ, διὰ ψυχρολογίας περιέβαλε τὰ δικαιολογήματα τῆς καρδίας τῆς Μυρτῶς.

— Εἶσαι καλὴ κόρη, διότι οὐδὲν μ' ἐκρυψες ἀλλ' εἶσαι ἀνόητη, διότι περιέπεσες εἰς τόσας ἀνοησίας . . . Πῶς μετὰ τοῦ νέου τούτου, οὕτινος συνογνωρίζεις οὕτε τὸν πατέρα οὕτε τὴν μητέρα, συνομιλεῖς ἀνωθεν τοῦ τοίχου; . . . καὶ ὅταν σκεφθῇ τις, ὅτι δὲν ἠθέλησα νὰ σε θέσω ἐσωτερικὴν εἰς τινα σχολὴν, διὰ νὰ ἀνατραφῆς καλῶς! . . . ὠραῖον ἀποτελέσμα! . . .

— Ὡ! μπαμπά, ἔχω ἄδικον, τὸ γνωρίζω . . . ἀλλ' ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου!

Εἶχε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς χεῖρας ἠνωμένας πρὸς ἱεσίαν. Ἐν τούτοις, εἰς μικρὰν τινα γωνίαν τῶν χελῶν αὐτῆς, ἡ ἐλπίς ὑπεμεῖδια ἦδη.

Ὁ κ. Βερνάρδος δὲν ἦτο συνειθισμένος νὰ κάμῃ τὴν κόρην του νὰ κλαίῃ· ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, σχεδὸν ἐζήτησε συγχώρησιν ἀλλ' ἔμεινε σταθερὸς εἰς τὴν πατρικὴν του ἀπόφασιν.

— Οὐχὶ πλέον συνεντεύξεις, οὐχὶ σημεῖα, ἀπόλυτος ἐπιφύλαξις μέχρις εὐρύτερων πληροφοριῶν. Μὴ τὸ ὀρκίζεσαι;

— Μάλιστα, μπαμπά!

(ἀκολουθεῖ)

Σφ Μμ.

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

« Ν. Δ. ΜΕΛΑ »

μετ' Οἰκοτροφείου

ἐν τῷ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως

(Ἀρρεναγωγεῖον - Παιθναγωγεῖον) .

Τριακοστὸν σχολικὸν ἔτος 1913 - 1914.

Διευθυντὴς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΕΛΑΣ

Τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἐν Κων/πόλει ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτικῶν κηθιδρυμάτων καὶ τὸ μόνον, ὅπερ, διὰ μετρίων διδῆκτρων, ἐκτὸς τῆς μητρικῆς, δι' εἰδικῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, παρέχει τὴν ἀποτελεσματικὴν διδασκαλίαν τριῶν ξένων γλωσσῶν, τῆς Γαλλικῆς, τῆς Τουρκικῆς καὶ τῆς Ἀγγλικῆς. Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τῆς Σ. Συνταγματικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐργαζόμενον ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διατηρεῖ ἐννέα τάξεις: 1 Προπαρασκευαστικὴν, 5 Ἀστικῆς Σχολῆς καὶ 3 Γυμνασιακὰς. Εἰς ἀπάσας τὰς τάξεις διδάσκονται καθ' ἐκάστην ὑποχρεωτικῶς ἡ Τουρκικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ. Ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἐπισήμοις προγράμμασι διαλαμβανόμενων μαθημάτων, διδάσκονται ὑποχρεωτικῶς τὰ Ἐμπορικὰ, ἡ Ὤδική, ἡ Καλλιγραφία, τὰ Ἐργόχειρα, ἡ Κοπτικὴ καὶ ἡ Ραπτικὴ, προαιρετικῶς δὲ ἡ Ὀργανικὴ Μουσικὴ, ἡ Ζωγραφικὴ καὶ ὁ Χορός. Διὰ τοὺς καθυστεροῦντας ἐν τῇ Τουρκικῇ καὶ τῇ Γαλλικῇ, λειτουργοῦσιν ἰδιαιτέρως προπαρασκευαστικὰς τάξεις. Γίνονται δεκτοὶ πρὸς ἐγγραφήν μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τρόφιμοι, ἡμίτροφοι καὶ ἐξωτερικαί. Αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ οἰκογένειαι εὐρίσκουσιν ἐν τῷ Οἰκοτροφίῳ Μέλα πᾶσαν ἐγγύησιν χριστιανικῆς καὶ ἑλληνοπρεποῦς ἀγωγῆς ἐμπιστευόμεναι τὰ τέκνα των. Ἐργασίαν μεθοδικὴν καὶ εὐσυνειδήτους. Ἡ πρόδοδος ἐξασφαλίζεται διὰ τῆς κληρώσεως τῶν μαθητεῶν ἐν εἰς ὅλα τὰ μαθήματα καθ' ἐκάστην. Παιδεύσεις θετικῆς, προσαρμοζομένη εἰς τὰς πρακτικὰς ἀπαιτήσεις τῆς βιοπάλης καὶ τοῦ ἑτεροφύλου περιβάλλοντος. Διδασκαλία ὑπὸ πᾶσαν ἐποπτικὴν ἀποτελεσματικὴν. Τὸ γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς 8-12 π. μ. καὶ 1-5 μ. μ. δι' ἐγγραφῆς καὶ πληροφορίας. Κανονισμὸς καὶ ἀναλυτικὸν Πρόγραμμα πέμπονται τῷ αἰτοῦντι.

Διεύθυνσις: Πέραν, Σερχίξ, 57-59.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΗΛΙΚΙΑΙ

Τὴν ἡμέραν, ποῦ ἀπέθανεν ὁ Μαστρο-Νικόλας — μίαν Κυριακὴν — ἡ Ἑλένη, ἡ κόρη του, εἶχε τὴν φοβερὰν τύψιν τῆς συνειδήσεώς της, ὅτι ἠσθάνετο κάποιαν ἀνακούφισιν.

Ἦτο ἀκόμη ἐξηπλωμένος εἰς τὸ νεκρικό του κρεβάτι, ὀλίγον ὠρὸς ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου, ἀλλὰ μὲ τὸ φρικιαστικὸν ἀνοιγμα τοῦ στόματος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε κατὰ τὸ τελευταῖόν του delirium tremens.

Δύο ὥρας πρό, ὁ πατέρας ἐπέστρεψε τὰ πόδια του μόλις τὸν ὑπεβάσταζαν, τὰ χέρια του δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ σταθοῦν ἀκίνητα. Προσελάθησε νὰ χαιρετήσῃ τὴν κόρην του, ἡ ὁποία προητοιμάζε μ' ὄσπιν ἠδύνατο περισσοτέραν στοργὴν τὸ λιτόν του πρόγευμα. Ὅταν τὸν εἶδεν ἡ κόρη εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν, ἐσκέφθη:

— Θεέ μου! . . . πάλιν τὰ ἴδια!

Ὁ Μαστρο-Νικόλας ἔβγαλε τὸ κασκέτο του καὶ μὲ τὸ τρομουλιαστό του χέρι προσεπάθησε νὰ τὸ ρίψῃ ἀπὸ μακρὰν εἰς τὸν ἀναρτήρα. Μιταῖα ὅμως προσπάθεια. Τὸ παιγνίδι αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον τόσον ἄλλοτε ἐπετύχαινε, τώρα δὲν ἦτο δι' αὐτόν.

Ὅταν εἶδε νὰ ἀποτυγχάνῃ, ἐβλασφήμησε καὶ μὲ τὴν πεισμονὴν τοῦ ἀλκοολικοῦ ἐπανελάβε τὴν ἀπόπειραν. Μίαν, δύο, τρεῖς, πέντε φορές. Τίποτε, τίποτε, τίποτε.

Ὁ Μαστρο-Νικόλας ἔγινε θηρίον.

— Τὸ καταραμένο, τὸ αἴτιμο, τὸ σιχαμερό!

Ἡ κόρη του προσελάθησε νὰ τὸν κατησυχάσῃ, ἐπῆρε τὸ κασκέτο καὶ τὸ ἐκρέμασε μόνῃ της. Δύο μπάτσοι ἦσαν τὸ εὐχαριστῶ ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Ἡ Ἑλένη εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μὴ κλαύσῃ. Τὸ κατακόκκινον πρόσωπόν της ἐμαρτύρει πόσον ὑπέφερεν, ἀλλ' οὔτε τὴν παρηγορίαν τῶν δακρύων ἐπέτρεπεν ὁ Μαστρο-Νικόλας. Τὰ κλάματά της μίαν ἄλλην ἡμέραν τὰ ἐπλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ . . .

Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὡσὰν νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε.

— Κάθησε, πατέρα, νὰ φᾶμε, τοῦ λέγει.

Ὁ Μαστρο-Νικόλας ἐκάθησεν. Ἡ Ἑλένη παρέθεσε τὴν σούπαν. Ἀλλὰ τὸ φαγητὸν ἔκαιεν. Ἐπταεὶς δι' αὐτὸ ἡ κόρη του . . .

— Καταραμένη, στρίγλα, ζωύφιον, θές νὰ μὲ σκοτώσῃς λοιπόν . . ., θές νὰ μὲ . . .

Καὶ ἤρχισε νὰ τὴν κτυπᾷ τὰ φαγητὰ ἀναποδηγυρισθῆσαν, μία καρτέλα ἔσπασε, τὸ δωμάτιον, ποῦ ἀπετέλει τὴν κατοικίαν των, ἔγινεν ἄνω-κάτω. Ἀλλ' ὁ Μαστρο-Νικόλας γλιστρᾷ κάπου καὶ πίνει· δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σηκωθῇ. Ἡ φοβερὰ κρίσις τῶν ἀλκοολικῶν τὸν εἶχε προσβάλλει καὶ πάλιν. Ἐτρεμεν ὀλόκληρος, τὸ στόμα του ἔβγαζεν ἀφροῦς, ἐγρύλιζεν.

Ἡ Ἑλένη μόλις εἶδε τὴν κατάστασιν αὐτὴν τοῦ πατέρα της, ἐλησμόνησε τοὺς ἰδικούς της πόνους καὶ ἔτρεξε νὰ τὸν βοηθήσῃ, τοῦ ἔβρεξε τὸ πρόσωπον μὲ κρύον νερό, τοῦ ἔτριψε τὰ μέλη του. Ἀλλ' εἰς μάτην, ὁ Μαστρο-

Νικόλας ἦτο ἀκίνητος τώρα. Ἐφώναξεν, ἐζήτησε βοήθειαν, ἀλλ' οἱ γείτονες ποῦ ἔτρεξαν δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ βεβαιώσουν τὸν θάνατόν του. Καὶ τώρα μία γειτόνισσα μὲ τὸν εἰκοσαετῆ υἱόν της, τὸν Μιχάλη, καὶ ἡ Ἑλένη ἀγρυπνοῦσαν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ νεκροῦ.

Ἡ Ἑλένη εἶχε τὴν φοβερὰν τύψιν τῆς συνειδήσεώς της, ὅτι ἠσθάνετο κάποιαν ἀνακούφισιν.

— Θ' ἀναπαυθῇ καὶ αὐτὸς καὶ δὲν θὰ μὲ κτυπᾷ πλέον.

Ἐν ἔτος μετὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ ἡ Ἑλένη ἐστεφανόνετο τὸν Μιχάλην. Τὸν ἐτῆρε διότι τὸν ἀγαποῦσε καὶ διότι ἦτο ἀτροστάτευτος. Ἄλλως τε, καὶ ὁ Μιχάλης ἦτο καλὸ παλληκάρι, προκομμένος τεχνίτης, καὶ ἀγατοῦσε τὴν γυναῖκά του.

Οἱ πρώτοι μῆνες τοῦ συζυγικοῦ των βίου δὲν ἐπέρασαν ἀσχημα. Ἦσαν πτωχοί, ἀλλὰ ἡ Ἑλένη δὲν ἐπόθει τίποτε ἄλλο, παρὰ ὀλίγην ἡσυχίαν καὶ τρυφερότητα. Τὴν εὕρισκεν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνδρός της.

Ἐνα βράδυ, ἦτο Σάββατον, ὁ Μιχάλης ἐπέστρεψε κάπως ἀργότερα.

— Ποῦ ἦσουν; τὸν ἠρώτησεν ἡ γυναῖκά του.

— Ἐμπλέξαμε, καυμένη, μὲ μερικοὺς φίλους καὶ ἐπῆραμεν ἀπὸ μίαν.

Ἡ Ἑλένη δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ κάμῃ καμμίαν παρατήρησιν. Ὁ Μιχάλης ἐκείνο τὸ βράδυ ἦτο τόσον φαιδρός!

Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἐγινε πλέον συνήθεια. Κάθε βράδυ, ὅταν ἄφινε τὴν δουλειά, ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ δὲν ἔφευγεν ἀπ' ἐκεῖ, παρὰ ἐμέθα καλά, καὶ ἄφινε καὶ τὸ τελευταῖόν του γρόσι.

Ὁ συζυγικὸς βίος ἔγινε πλέον ἀφόρητος· ἡ Ἑλένη προσελάθει νὰ τὸν μεταπεισῇ, ἀλλὰ δὲν κατόρθωνε τίποτε. Μία σκέψις ὅμως τὴν παρηγόρει:

— Ὅταν θὰ γίνῃ πατέρας, θ' ἀλλάξῃ δρόμο.

Καὶ ὁ Μιχάλης ἔγινε πατέρας. Ἐνα ὠραῖο ξανθὸ ἀγοράκι ἤρχισε νὰ τοῦ φωναξῇ: μπαμπά, ἀλλ' οὔτε τὸ πατρικὸν φίλτρον τὸν ἔκαμε ν' ἀλλάξῃ.

Τὸ πρῶτ' ἔφευγε κατηφῆς ἀπὸ τὸ σπίτι του διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀργὰ μεθυμένος. Μίαν ἡμέραν ἐτόλμησεν ἡ Ἑλένη νὰ τοῦ ἐνθυμίσῃ τὰ καθήκοντα ποῦ ἔχει εἰς τὸ παιδί του, τοῦ ὠμίλησε μὲ τρόπον, μὲ συστολήν, ἀλλ' ὁ Μιχάλης προσεβλήθη. Τῆς ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ διὰ νὰ τὴν συμπληρώσῃ μὲ ἄγρια κτυπήματα.

Ἡ Ἑλένη ἐνεθυμήθη τὰς σκηνὰς τοῦ πατέρα της, αἱ ὁποῖαι ἴδιαι ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐπαναλαμβάνωνται, ὅπως καὶ τότε ἄγρια, φοβεραί, τρομακτικαί.

Ἦτο καὶ τώρα τὸ θῦμα, ἀλλὰ παρέβλεπεν ἦτο μητέρα καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπομένῃ.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔγινεν ἀφόρητον· ὁ Μιχάλης εἶχε πάρει μὲ τὴν συνήθειαν τῆς μέθης ἄγρια ἐνστικτα. Ἐφιλονίκει παντοῦ καὶ πάντοτε, ὅλα τὸν ἐπειράζαν καὶ μίαν Κυριακὴν τὸν ἔφεραν σκοτωμένον μὲ μίαν μαχαιρίαν. Εἶχε μαλώσει.

Ἡ Ἑλένη μαζί μὲ τὸ παιδί της, τὸν Νικόλαον, τὸν ἐκλαυσεν, ἀλλὰ εἶχε τὴν φοβερὰν

τύψιν τῆς συνειδήσεώς της, ὅτι ἠσθάνετο κάποιαν ἀνακούφισιν.

— Θ' ἀφροσιωθῶ τώρα εἰς τὸ παιδί μου, ἐσκέπτετο, δὲν θὰ μὲ κτυπᾷ πλέον . . .

Ἐπέρασαν μερικὰ χρόνια ἀπὸ τότε, ἡ Ἑλένη ἤρχισε νὰ γηράσκῃ· τὴν ἐγήρασαν οἱ κόποι, ποῦ κατέβαλε διὰ τὸ παιδί της, εἰργάζετο διὰ νὰ τὸ θρέψῃ, διὰ νὰ τὸ μεγαλώσῃ, διὰ νὰ τὸ ἰδῇ μίαν ἡμέραν καὶ νὰ χαρῇ.

Εἶχε γίνῃ πλέον τὸ παιδί της δεκαοκτὼ χρόνων· ἐτελείωσε τὸ κοινωτικὸν σχολεῖον καὶ τώρα ἐμβῆκε μαθητευόμενος εἰς ἓν ἐργαστάσιον. Δὲν ἀπολαμβάνει τίποτε, ἀλλὰ θὰ μάθῃ τέχνη. Ἡ μητέρα του πλύνει, σιδηρόνει, ράπτει διὰ νὰ τοῦ ἐξοικονομήσῃ τὰ μικρὰ του ἔξοδα, τὰ ὁποῖα εἶναι καμμίαν φορὰ τόσον μεγάλα!

Ἀλλ' ἡ Ἑλένη δὲν στενοχωρεῖται δι' αὐτό· φθάνει ὅτι κσιπιάζει διὰ τὸ παιδί της.

Ἀλλὰ τὸ παιδί της! . . . Ἐν ἀπόγευμα ἐγύρισε πειὸ κόκκινος, πειὸ φαιδρός, εἶχε «σταθῆ λίγα λεπτά» μὲ τοὺς φίλους του εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ «ἐτράβηξεν ἀπὸ μία».

— Νικόλα, τί εἶναι αὐτὰ ποῦ κάμνεις; θὰ καταστραφῆς!

Ὁ Νικόλας δὲν ἤκουσε.

Τὸ καπηλεῖον ἔγινε συνήθεια καὶ ὁσάκις ἡ μητέρα τοῦ ἔδιδε καμμίαν συμβουλήν, ὁ υἱὸς τῆς ἀπῆντα μὲ κτυπήματα.

Καὶ ἡ μητέρα ἐδέχετο τὴν προσβολὴν χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ εἰπῇ τίποτε.

— Θεέ μου, ἐσκέπτετο μόνον, ἔχομεν πάλιν τὰ ἴδια! . . .

Ὁ βίος ἐκεῖνος ἤρχισε πάλιν. Ὁ Νικόλας εἶχε γίνῃ μέθυσος· ἡ μητέρα του ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ προφθάσῃ τὰ ἔξοδά του καὶ τὰς ζημίας ποῦ ἐπλήρωνε.

Δὲν εἰμποροῦσε νὰ ξεκουρασθῇ οὔτε στιγμὴν. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ εἰπῇ, ὅτι ἦτο ἄρρωστη. Καὶ ὅμως ἦτο· αἱ δυνάμεις της τὴν ἄφρινον.

Μίαν ἡμέραν ἔρχεται ὁ Νικόλας κατακόκκινος. Εὕρισκε τὴν μητέρα ζαρωμένην εἰς τὸ στρώμα.

— Μάννα, δός μου ἓνα μετζῆτι.

— Δὲν ἔχω, παιδί μου, τί τὸ θές;

— Νὰ μὴ σὲ νοιάξῃ! Δός μου το, γιατί σὲ . . .

— Παιδάκι μου, δὲν ἔχω. Μιὰ ἐβδομάδα τώρα δὲν μπορῶ νὰ δουλέψω . . .

— Μπαμπόγρη, θὰ τὸ δώσης, ναὶ ἢ ὄχι;

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του καὶ ἐπιπίπτει ἄγριος· ἤρχισε νὰ κτυπᾷ, νὰ κτυπᾷ τὴν μητέρα του! Ἐπειτα ἀνέτρεψεν ὅλα τα σκετάρια, εἶδεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τίποτε, ὕβρισεν, ἐβλασφήμησε καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ μητρικὸ του σπίτι.

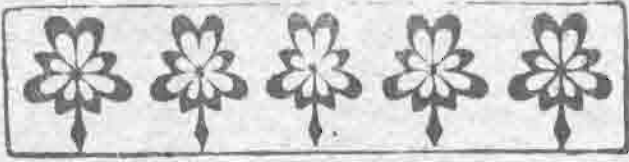
Ἡ μητέρα του εἶχε μείνει ἐτοιμοθάνατος.

— Θεέ μου! γλύτωσέ με πλέον. Ὁ πατέρας μου, ὅταν ἦμην κόρη, ὁ ἀνδρας μου, ὅταν ἐμεγάλωσα καὶ τώρα τὸ παιδί μου . . .

Καὶ ὁ Θεὸς τὴν ἐλυπήθη.

RENE de BARGIS

PHOTOS EXOTIQUES en COULEURS
Nouv. sans pareilles. Envoi et cat. Fr. 2.5
en timbres turos. J. REINMANN, 1, Telemannstrasse.
Hambourg. Allemagne.

BYZANTINAI HMEPAI

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὰ ἄτακτα σίφη τῶν Ἀλβανῶν, τὰ ὅποια διὰ τοῦ τελευταίου πραξικοπήματός των ἀπησχόλησαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὸν κόσμον, ἐτιμωρήθησαν ἤδη καὶ ὑπεχώρησαν εἰς τὰς θέσεις των καὶ πέραν τούτων. Καὶ ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ τιμωρηθῶν, ἀφοῦ πᾶς ἄτακτος πρέπει νὰ τιμωρῆται.

Εἶναι ὁμως ἀμφίβολον, ἂν διὰ τῆς τιμωρίας ταύτης ἐνουθετήθησαν οἱ Ἀλβανοί. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι αἱ νοθεσίαι τῆς Ρώμης καὶ τῆς Βιέννης διεβιάσθησαν ἤδη εἰς τὴν Ἀλβανικὴν Κυβέρνησιν διὰ τὰ περαιτέρω.

Προκειμένου περὶ τοῦ Ἀλβανικοῦ ζητήματος, οἱ ἐν Εὐρώπῃ ἀνταποκριταὶ μας μᾶς διαβεβαίουν, ὅτι τὰ ἔξοδα τῶν Ἀλβανικῶν κατορθωμάτων τὰ πληρώσει ἡ Αὐστρία μετὰ τῆς Ἰταλίας. Καὶ οἱ Ἀλβανοὶ ὁμως διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν των ἐπλήρωσαν... πολὺ ἀκριβὰ τὸ κίνημά των, ἀπωλέσαντες πολλὰς ἑκατοντάδας ἀνδρῶν. Τώρα δὲ ποῦ τὸ κίνημα ἔληξε καὶ οἱ δράσται ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια, χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἐλπίς νὰ ἐπαναλάβουν τὰ ἴδια σφάλματα, οἱ Ἀλβανοὶ παραπονοῦνται ὅτι εἶναι ἀπένταροι.

Ὁ μόνος Ἀλβανός, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ θυλάκια εὐρέθησαν 23 λίραι, εἶνε ὁ συμπολίτης μας δικηγόρος κ. Τσάκος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀλβανοὶ εἰς ἐνδειξὴν ἐκτιμήσεως τὸν ἐτσάκωσαν καὶ τὸν διώρισαν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ περίφημος Διεθνὴς Ἐπιτροπὴ ἐστειλέθη τὰς ἐνεργείας της καὶ δὲν ξεύρει ποῦ νὰ πρωτοπάγῃ. Νὰ μεταβῇ πρὸς Βεροῦν φοβεῖται τοὺς Ἀλβανούς, τοὺς ὁποίους ὑποστηρίζει· νὰ μεταβῇ πρὸς Ῥότον, φοβεῖται τοὺς Κορυθαίους, οἵτινες, ὡς γνωστὸν, ὠπλίσθησαν μέχρῃς ὀδόντων καὶ ἀναμένουν τὴν Ἐπιτροπὴν τιμῆς ἐνεκεν ὠπλισμένοι!

Τοιοῦτοτρόπως τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα περιπλέκεται. Μόνον δὲ μία περιπλοκὴ τῆς Αὐστρίας πρὸς τὴν Ἰταλίαν καὶ μερικαὶ ἀκόμη συμποκαὶ Ἀλβανῶν καὶ Σέρβων δύναται νὰ σώσῃ τὸ ζήτημα καὶ νὰ μείνῃ ἀκέραιον τὸ τελευταῖον κουρέλι τῆς Λονδίνου Συνθήκης, ἡ ὁποία ὑπῆρξε κατὰ συνθήκην ψευδής.

Αἰ μετὰ τῆς Βουλγαρίας σχέσεις μας ἀπεκατεστάθησαν τελείως. Ὅλα πλέον τὰ ζητήματα μπῆκαν εἰς τὴν τροχίαν των καὶ μόνον μερικαὶ ἐφημερίδες τῆς Σόφιας ἐξετροχιάσθησαν ἐπ' ἐσχάτων, κατακρίνουσαι τὴν γενομένην σύμβασιν.

Ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος, ἀφοῦ τὰ ἔκαμε θάλασσαν κατὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα καὶ ἀφοῦ παρέπεμψεν ὅλους τοὺς στρατηγοὺς του εἰς δικαστήριον, ἀνεχώρησεν εἰς ταξείδιον ἀναψυχῆς εἰς Εὐρώπην — πιθανῶς διὰ νὰ διαψύσῃ τὰ γραφέντα ἐναντίον τοῦ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ, ὅπως διέψευσε καὶ τὰς Βουλγαρικὰς ἐλπίδας!

Βαθ' ἐκάστην ἀνακαλύπτονται καὶ νέα θύματα τῆς πλημμύρας τοῦ Βοσπόρου.

Προχθὲς εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ συναντήσω κάποιον γνωστὸν κύριον, ἀπαρηγόρητον διὰ τὴν πλημμυραν.

— Κάτι σκεπτικὸς; τῷ λέγω.
— Ἄτυχία, φίλε μου, ἄτυχία. Ὅταν δὲν ἔχῃς τύχη, ἀλλοίμονον!
— Μά, πές μου τί σοῦ συνέβη;
— Τί νὰ μοῦ συμβῇ, βρὲ ἀδελφέ; Νά! Τὴν παραμονὴν τῆς πλημμύρας, ἡ πεθερὰ μου κίνησε

νὰ πάῃ σὲ μιὰ φιληνάδα τῆς στὸ Σαρή-γιέρ, στὸ Βόσπορο, ὅπου θὰ ἔμενε μιὰ ἑβδομάδα. Κατεβαίνει στὸ Γαλατᾶ, ἀλλὰ δυστυχῶς χάνει τὸ τελευταῖο βαπόρι καὶ ἐπιστρέφει πάλι στὸ σπῆτί μου τὸ βράδυ. Φαντάζεσαι λοιπὸν τὴν θέσιν μου!

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω!
— Φιλοσοφία θέλει νὰ μὲ καταλάβῃς; . . . Ἄν ἡ πεθερὰ μου πρόφθανε τὸ βαπόρι, θὰ πήγαινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ Βόσπορο καὶ τώρα δὲν θὰ εἶχον πεθερὰν, διότι θὰ ἐπνίγετο καὶ ἐκεῖνη ὅπως ἐπνίγη καὶ ἡ φιληνάδα τῆς.

— Ὡστε ἤθελες νὰ πνιγῇ ἡ πεθερὰ σου;
— Τὸ ὄνειρόν μου ἦτο, φίλε μου. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπνίγη, διὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ πνιγῇ ἑμένα καθημερινῶς!

Κατηραμέναι καὶ ἀφορισμέναι καὶ νὰ ὄψωνται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως αἱ Ἑλληνίδες εἰσὶν αἱ ὁποῖαι ἐφεύρουν πέρυσιν τὸ σύστημα τῶν λουλουδιῶν.

Διότι τὸ σύστημα αὐτὸ ἔγινε χρονία νόσος καὶ κάθε Κυριακὴν ἔχομεν καὶ νέαν φορολογίαν. Ἡ Μεγάλῃ Ὀδὸς τοῦ Πέραν κατήνησεν ἀληθινὸν λησταρχεῖον. Ὅλων τῶν Ἐθνοτήτων τὰ Σωματεῖα φορολογοῦν μόνον τοὺς . . . Ἕλληνας. Καὶ τὰ λουλουδία παίρνουν καὶ δίνουν. Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι τὰ λουλουδία διανεμονται ἀπὸ καλὰ λουλουδάκια!

Μολοντί ὁ καιρὸς τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας εἶνε θαυμασίος, ἐν τούτοις οἱ κῆποι δὲν προσελκύουν πολὺν κόσμον. Μερικὰ μόνον περιπατῆ ἔρωτικά ζεῦγη, τὰ ὅποια δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη τὰς καλοκαιρινὰς συνομιλίας, συχναῖον εἰς τὸν ἐπάνω κῆπον καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὰ φυλλοροοῦντα δένδρα ἐκπέμπουν τοὺς τελευταίους στεναγμούς τῆς ἐρωτοφλεγούς καρδιᾶς των.

Προχθὲς πολὺ ἀργὰ ἐκεῖνος, καθήμενος παρὰ τὸ πλευρὸν ἐκείνης εἰς ἓνα ἀπόκεντρον πάγκον, ἔκαμε τὴν ἐξῆς θαυμασίαν ἀποστροφὴν:

*Πᾶνε, Μαρίκα μου, τὰ περασμένα,
πᾶνε τὰ χάδια καὶ τὰ φιλάκια,
τὰ φύλλα πέφτουνε κίτρινα αομένα
κι' ἀντίο πλέον γλυκὰ ραζάκια!*

Καὶ τὸ περιπατῆς αὐτὸ τετράστιχον κατέληξεν εἰς ἓνα ἠχηρότατον φιλάκι, τὸ ὁποῖον πιστεύομεν, ὅτι δὲν θὰ εἶνε τὸ τελευταῖο!

Ὁ διάκος ἐκεῖνος, ποῦ ὄργιασεν εἰς ἓν ξενοδοχεῖον τοῦ Πέραν καὶ ἀνεστάτωσε τὸν κόσμον, ξεύρετε τί ἦτο; Ἦτο παντρεμμένος. Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ παντρεμμένοι κάμνουν τὰ περισσότερα σήμερον.

Ἐκ δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος μετέβημεν εἰς τὰς φυλακάς, ὅπου εὐρομεν τὸν ἐν λόγῳ διάκον φρεσκοξυρισμένον καὶ ἀναγινώσκοντα τὴν «Ἀμαρτωλῶν Σωτηρίαν».

— Πῶς τὰ περνάτε, ἱερολογιώτατε;
— Ἐν συντριβῇ καρδιάς, τέκνον μου, μοὶ ἀπαντᾷ.

— Δὲν σᾶς συγχάριω διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά σας, ἱερολογιώτατε.

— Ἄφες, ἄφες, τέκνον μου. Κακὴ βάσκανος μ' ἐφθόνησε. Καὶ περὶ Κωσταρίδου τί μανθάνετε;

— Ἐκεῖνος ἔχει περισσότερον τουπέ καὶ περισσότερο θάρρος ἀπὸ σᾶς. Ἐγραψεν ἀξιοπρεπεστάτην ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Σύνοδον, ὅτι ἔρχεται ὁσονούπω διὰ νὰ ἀπολογηθῇ.

— Καὶ τί σκέπτεσθε; θὰ κατορθώσῃ νὰ σωθῇ ἢ θὰ τοῦ τὰ ξυρίσιν καὶ ἐκείνου;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται, ἱερολογιώτατε· ὁ Κωσταρίδης δὲν εἶνε τυχαῖος ἄνθρωπος. Ἐχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι θὰ σωθῇ.

Ὁ διάκονος ἐστέναξεν. Ἐκλείσθη τὴν «Ἀμαρτωλῶν Σωτηρίαν» καὶ πήρε πρὸς ἀνάγνωσιν τὸν «Δὸν Ζουάν».

Τῆς ἐποχῆς:
Γίνεται λόγος διὰ τὸ νέον Μουζικ-Χάλ ποῦ θὰ ἀνοίξῃ εἰς τὸ Σκαίτικ. Καὶ ὁ μικρὸς ἐρωτᾷ:

— Τί θὰ εἰπῇ, μπαμπά, Μουζικ-Χάλ;
— Θὰ εἰπῇ, παιδί μου, Μουσικὰ-Χάλια!

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΕΞΗΝΤΛΗΘΗ!

Ἐπὶ τέλους! Ὑστερον ἀπὸ τόσας προσπαθείας καὶ ἐργασίαν πολλῶν ἐτῶν, κατάρθωσεν ὁ κ. Ἀγανθίδης νὰ ἐκδόσῃ τὸ πρῶτόν του μυθιστόρημα: «Τὸ Μαῦρο Πεπρωμένον». Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ δυσάρεστος ἐκπληξίς του, ὅταν εἶδεν, ὅτι τὸ πρῶτόν αὐτοῦ τῆς φαντασίας του, ποῦ τόσον ἠγάπησεν, ἐγένετο ψυχρότατα δεκτόν!

Ἡ κριτικὴ τὸ ἔκρινεν ἀσθηρότατα, εἰς δὲ τὰ βιβλιοπωλεῖα τὸ ἔργον του ματαίως ἀνέμενε τοὺς ἀγοραστάς, οἱ ὅποιοι δὲν ἐφθάνον.

Ὁ Ἀγανθίδης ἐλύσσα κυριολεκτικῶς. Κατέστη τελείως μισάνθρωπος, δὲν ἠθέλε πλέον νὰ βλέπῃ κανένα καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του μελαγχολικὸς καὶ δύσθυμος.

Μίαν ἡμέραν ἔρχεται νὰ τὸν ἰδῇ ὁ φίλος του Πανουργίδης, νέος κ' αὐτός, ἀλλ' ἄνθρωπος τῶν μεγάλων ἰδεῶν.

— Τί μοῦ κάνεις; φίλε μου, τὸν ἐρωτᾷ.
— Εἶμαι κατασκασμένος. Ἐδούλεψα τόσα χρόνια γὰ νὰ γράψω ἓνα μυθιστόρημα, τὸ ἐτελείωσα, ἐξεδόθη, εἶναι τώρα δύο μῆνες καὶ ὁμως κανένα ἀντίτυπον δὲν ἔμφορεσα νὰ πουλήσω.

— Μπᾶ! δὲν τὸ ἔξευρα.
— Βλέπεις; Καὶ σὺ ἀκόμη δὲν ἐφρόντισες νὰ πάρῃς ἓνα, γὰ νὰ ἐκτιμήσῃς τὸ ἔργον ἐνός φίλου σου . . .

— Ἄφες τα αὐτά. Καὶ εἶσαι λυπημένος γι' αὐτό;
— Ἀκούς ἐκεῖ; Καὶ διατὶ ὄχι; Ὁ τυπογράφος δὲν ἐπληρώθη ἀκόμη, τὸ χαρτὶ τὸ ἴδιο . . .

Ὁ Πανουργίδης ἐκλείσθη τὰ μάτια του ὡς νὰ ἐσκέπτετο βαθύτατα καὶ ἔμεινε εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ὀλίγα λεπτά. Ἐπειτα ἐρωτᾷ τὸν φίλον του:

— Τί θὰ ἐδίδες, ἀγαπητέ, εἰς ἐκείνον, ποῦ θὰ κατάρθωνε σὲ μιὰ ἑβδομάδα νὰ σοῦ πωλήσῃ ὅλα τὰ ἀντίτυπα;

— Ὅ,τι ζητήσῃ.
— Δοῖτεν ἔκουσέ με, θὰ σοῦ τὰ πουλήσω ἐγὼ καὶ ξεύρεις τί ζητῶ ὡς πληρωμὴν; Ἐνα πλούσιον γεῦμα μὲ σαμπάνια, μὲ . . .

— Δεκτόν, δεκτόν, ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ, διακόπτον ὁ Ἀγανθίδης.

— Πολὺ καλὰ· τώρα, εἰπέ μου, ἔχεις εἰς τὸ μυθιστόρημά σου κερμίαν ἠρωίδα, νέαν, εὐγενῆ, θελκτικὴν; . . .

— Βέβαια, βέβαια . . .
— Καὶ πῶς τὴν ὀνομάζεις;
— Ὅλα Φράγκου.
— Ἐχει καλῶς.

Τὴν ἐπαύριον αἱ μεγαλειότεραι ἐφημερίδες τῆς πόλεως ἀνέγραψαν τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν:

«Κτηματίας ἑκατομμυριῶχος ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῇ νέαν. Τὸ ἰδανικόν τῆς καρδιάς του εἶναι ἡ Ὅλα Φράγκου τοῦ μυθιστορηματοῦ «Μαῦρο Πεπρωμένον» τοῦ κ. Ἰ. Ἀγανθίδου. Ὅσοι τῶν κυριῶν νομίζουσιν, ὅτι ἔχουσιν τὰ προτερήματά της, ἄς ἀπευθυνθῶσι δι' ἐπιστολῆς, συνοδουμένης μὲ φωτογραφίαν καὶ σχετικὰς πληροφορίας, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Α. Κ. Poste Restante . . .»

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀνωτέρω εἰδοποιήσεως, οἱ βιβλιοπῶλαι ἠναγκάσθησαν νὰ θέσουν εἰς τὰς προθήκας των τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν:

Τὸ «ΜΑΥΡΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ»

μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰ. Ἀγανθίδου.

Πρώτη ἔκδοσις:

ἐντελῶς ἐξηνητλήθη.

Προσεχῶς: Δευτέρα ἔκδοσις.

Ὁ Πανουργίδης δικαιοῦτα ἐκέρδησεν ἀπὸ τὸν φίλον του τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἦτο πολυτελές καὶ φαιδρότατον. Ἡ σαμπάνια ἔρρευσε ἀφθονος, μέσα δὲ εἰς τὰς προπόσεις των δὲν ἐλησμόνησαν νὰ κάμουν μίαν καὶ ὑπὲρ τῆς φιλοδοξίας τοῦ ὄραίου φύλου . . .

(Κατὰ τὸ γερμανικόν) ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΦΡΙΜΜΕΛ

Οἱ ἄτυχοι ἄς ζητοῦν
τὴν De Villars

Ευχαριστία. — Η Δεξ. Ίουλίττα Ι. Καράλη, βαθύτατα συγκεκινημένη δια τα άφθονα συγχαρητήρια, τα όποια έδέχθη επί τῆς ευκαιρίας τῆς παρασημοφορίας αυτής, έκφράζει θερμάς ευχαριστίας εις τούς συγχαρέντας αυτήν.

Επάξιος διορισμός. — Με πολλήν ευχαρίστησιν έπληροφωρήθημεν τόν διορισμόν του κ. Ίωάννου Εύτυχίδου, άριστούχου και πρώτης τάξεως δικηγόρου, ως μέλους του Πρωτοδικείου Κοτυαίου. Ευχόμεθα αυτόν και εις άνωτέρα.

Αφίξεις. — Αφίκετο εκ του εις Ευρώπην έτησίου ταξιδίου του ο έν Ταταούλις έγκατεστημένος Ιατρός κ. Κ. Άλευρόπουλος, τόν όποϊον μετά πολλής χαράς έπαυειδον οι πολυπληθείς φίλοι και πελάται του.

Αναχωρήσεις. — Τήν Τρίτην δια του Γαλλικού «Ίσπαχάν» άνεχώρησεν, επανακάμπτων εις τήν έδραν αυτού, ο διαπρεπής μητροπολίτης Σμύρνης κ. Χρυσόστομος, προπεμφθείς υπό των φίλων αυτού κληρικών και λαϊκών, ευχηθέντων αυτόν ευπλοΐαν.

— Άνεχώρησεν εις τήν γενέτειραν αυτού ο εκ του χωρίου Ποντικάτες τῆς Ήπειρου κ. Κώστας Ρόπος. Οι φίλοι του ευχονται αυτόν κατευόδιον. — Σ.

Άρραβώνες. — Ευχαρίστως άγγέλλομεν τούς τῆ παρελθ. Κυριακήν τελεσθέντας έν Πέραν άρραβώνας του καλού νέου κ. Άχιλλ. Ν. Μαυρομάτη, άρχιμέκτονος των Έθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, μετά τῆς χρηστής δεσποινίδος Σουλτάνας Σπ. Σπυροπούλου, εις και ευχόμεθα ταχεία και τήν δια του Ύμναίου ένωσιν.

Γάμοι. — Τήν προπαρ Κυριακήν έτελέσθησαν έν Χαριταλίμῃ οι γάμοι του καλλίστου νέου κ. Χαράλ. Άμασιδίου, εκ των ύπαλλήλων τῆς Τραπεζῆς Άθηνών, μετά τῆς σεμνῆς και ευειδούς δεσποινίδος Μαρίκας Καραμπίνα. Εις τό εύάριστον ζευγος ευχόμεθα βίον μεστόν παντός αγαθοῦ.

— Ευχαρίστως άγγέλλομεν, ότι τήν π. Κυριακήν έγενοντο έν Ταταούλις οι γάμοι του χρηστού νέου κ. Νικολάου Άχουζαριδίου μετά τῆς χαρισιατής δεσποινίδος Χαρικλείας Άρ. Νικολαΐδου, παρανύμφου γενομένου του γνωστού καλλιτέχνου λιθογράφου κ. Άζαρία Καραδζόγλου. Τοίς νεονύμφοις ευχόμεθα εκ ψυχῆς τά βέλτιστα.

Θάνατοι. — Δεινή συμφορά και άνεπανόρθωτος έτρωσε τήν καρδίαν του αγαπητοῦ τοίς πάσι κ. Ίωάννου Δεουδέ, ταμίου και λογιστοῦ του ένταῦθα Ρωσικού Προξενείου. Νόσος άπαισία και πολυώδυνος αφήρησε προώρως εκ των άγκαλῶν αυτού τήν τρυφεράν του και πολυφίλητον σύζυγον Κλειώ, έν ηλικία 27 έτών, και αφήκεν άπαρηγόρητα και άπηλπισμένα δύο άνήλικα όρφανά. Ο θάνατος είναι πάντοτε πικρός και σκληρότατος. Εις τοιαύτας όμως περιστάσεις είναι όμολογουμένως άποτρόπαιος! Ούτε είναι δυνατόν να θεωρηθῆ φυσικός, αλλά μάλλον ως άγριος και άπηνῆς άπόστολος δια ν’ άπορφανίσῃ μίαν χαριτωμένην οικογένειαν και εκ του φωτός τῆς ευδαιμονίας, έν τῷ όποίῳ έπλεε, να τήν καταρρίψῃ εις τό άπαισιον σκότος τῆς άπογνώσεως και άπωλείας. Έκφράζομεν τά άδελφικά μας συλλυπητήρια και τας συμπαιθείας εις τόν σκληρῶς δοκιμασθέντα κ. Ίωάννην Δεουδέν και συμμετέχομεν άπείρως του πένθους και τῆς θλίψεός του. Δέν είναι μόνον αυτός και τ’ άπορφανισθέντα τέκνα του, οι όποιοι κλαίουσιν τήν πολυκλαυστον Κλειώ. Τήν κλαίουσιν έπίσης και όλοι, όσοι τήν έγνωρισαν, διότι και δι’ αυτούς ή άπώλειά τῆς υπήρξεν εξ ίσου αλσθητή. — Δ.

— Νεώτατος, μόλις 26 έτών, ο Ίωάννης Ν. Δεσίπρης, ύπάλληλος τῆς Τραπεζῆς Θεσσαλονίκης, άποθανών εκηδεύθη τήν Τετάρτην. Όσοι έγνωρισαν τόν πλήρη άρετῶν νέον αυτόν κλαίουσιν άπαρηγόρητα τόν θάνατόν του και ευχονται δλοψύχως εις τόν μεταστάντα τήν μνήμην του αιώνια.

— Χρηστός πολίτης και καλός οικογενειάρχης, ο Εύάγγελος Γ. Διβαδάς, έξεμέτρησε τό ζῆν τήν Τετάρτην και εκηδεύθη τήν έπαύριον έν μέσῳ πολλῶν εκδηλώσεων συμπαιθείας και τιμῆς. Συλλυπούμενοι τά τέκνα αυτού, ευχόμεθα εις τόν μεταστάντα τήν μνήμην αιώνια.

Μουσικοθεατρική ημερίς. — Η έν Μακροχωρίῳ φιλογενῶς δρῶσα Φιλότη. Άδελφότης των Δεσποινίδων «Η Δορκάς» διωργάνωσε δια τήν προσεχῆ Κυριακήν, 6 Οκτωβρίου, ωραϊαν μουσικοθεατρικήν ημερίδα με εκλεκτόν πρόγραμμα. Δέν άμφιβάλλομεν, ότι οι φιλότιμοι κάτοικοι του προαστείου τούτου εκθύμως θέλουσιν ύποστηρίξει τήν υπό των ευγενῶν τούτων δεσποινίδων ύπερ αγαθοεργού σκοποῦ διδομένην παρῴστασιν ταύτην.

Η έορτή τῆς Μυρτιδιωτίσσης. — Ωραιότατα διεξήχθη εις τόν ναόν των Εισοδίων έν Πέραν τήν Τρίτην ή έορτή τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης. Τήν έσπέραν τῆς Δευτέρας κατά τόν έσπερινόν και μετ’ αυτόν μέχρι βαθείας νυκτός πλήθος προσκυνητῶν συνέρρεεν εις τόν ναόν, όστις ήτο φιλοκάλως διακεκοσμημένος. Εις έπιτυχίαν τῆς έσπερινῆς εκείνης έορτῆς συνετέλεσε τά μέγιστα και ή Έταιρία Λουξ Γαλατά, προσενεγκούσα όλως άφιλοκερδῶς εις τήν διάθεσιν του ναοῦ παμμεγέθεις λαμπτήρας των Έργοστασίων τῆς, ολίγινες κατηύγαζον δια του άπλέτου και λευκοῦ φωτός των τας εισόδους και τόν αὐλόγυρον του ναοῦ.

Αλλαγή κατοικίας
ΜΩΥΣΗΣ Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΗΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
σπουδάσας ειδικῶς έν Παρισίους, Γενεύη και Βιέννη
Αναλαμβάνει τοκετούς υπ’ εὐθύνην του και θεραπεύει όλα τά νοσήματα τῆς ειδικότητός του κατά τας νεωτάτας μεθόδους.
Δέχεται από τας 2—5 μ. μ. έν τῇ ΝΕΑ αυτού κατοικίᾳ, έν Πέραν, οδός Γιάμ, αρ. 10, άπαρτ. 1.

Ν. ΚΑΡΥΑΔΑΚΗΣ
ΡΑΠΤΗΣ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ
ΚΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
ΤΗΣ ΑΚΛΗΜΙΑΣ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Μεγάλη Οδός
του Πέραν,
έναντι τῆς Σάντα-
Μαρίας, οδός Δερ-
βίς, Νισασταδζιάν
χάν, 7.
ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΟΜΨΟΤΗΣ

MARIA A. ΓΕΩΡΓΑΝΔΖΟΓΛΟΥ
ΚΑΙ
Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΗΡΡΗΒΩΝΙΣΘΗΣΑΝ
Έν Μεγάλῳ Ρεύματι, τῇ 14 Σεπτεμβρ. 1913.

Συμβόλαια «Αμοιβαίας». — Ο έν Άθήναις άντι-πρόσωπός μας άναλαμβάνει τήν εισπραξιν των εις έκαστον συμβόλαιον άναλογούντων ποσοστῶν τῆς έν εκκαθαρίσει Άσφαλιστικῆς Έταιρίας «Αμοιβαίας». Πληροφορία παρ’ ημῖν.

Ελληνική Ένωσις Έμποροῦπαλλήλων. — Τῇ 1 προσεχούς Οκτωβρίου γενήσεται ή έναρξίς τῆς λειτουργίας τῆς Νυκτερινῆς Σχολῆς, έν ἡ διδασκαλία, δια τά μέλη του Σωματείου, παρέχεται δωρεάν. Οι επιθυμούντες να έγγραφῶσι παρακαλοῦνται όπως πράξωσι τούτο εκκαίρως, να καταρτισθῶσιν αι διάφοροι τάξεις άνευ χρονοτριβῆς. Δι’ έγγραφάς και πληροφορίας άπευθυντέον εις τό Κατάστημα του Σωματείου (Πέραν, οδός Τεπέ-Μπασῆ, αρ. 31), καθ’ έκάστην, πλὴν των Κυριακῶν, από τῆς 7—8 ώρας μ. μ.

Γράφουσιν ημῖν εξ Άμισοῦ: Η πρό τινος γενομένη ένταῦθα έορτή του Συλλόγου «Περικλέους» πρὸς όφελος των σπουδαζόντων απόρων μαθητῶν, επέτυχε πληρέστατα. Η Διοργανωτική Έπιτροπή, υπό τήν προεδρίαν του πρὸς πᾶν καλόν προθύμως συντρέχοντος Ναζίρου του Μονοπωλείου των Καπνῶν κ. Γ. Άβρααμίδου, δι’ άκαταπονήτου εργασίας κατώρθωσεν, ώστε ή έορτή αυτή να έπιτύχῃ τόσον, ώστε ήτο καί ασύνηθες δια τήν Άμισόν, καίτι, τό όποϊον θα εξήλευον μεγαλοπόλεις. Δίκαιος εῖπαινος και συγχαρητήρια όφείλονται, όμολογουμένως, πρωτίστως εις τήν διεθνή παροικίαν Άμισοῦ, διότι όλόκληρος συνέδραμεν δλοψύχως και μετ’ άκραϊφνοῦς ένδιαφέροντος τήν έορτήν. Κυρία και νέαι εκ των πρώτων οικογενειῶν ευγενῶς και προθύμως ανέλαβον τήν τε διακόσμησιν και τήν έν γένει διεξαγωγήν πωλήσεων, κληρώσεως λαχείων εις τά διάφορα περίπτερα, ποτῶν, ζαχαροπλαστείου, άγοράς, λίμνης κ. ά., άτινα, άν άπαριθμήσω, φοβούμαι μη φανῶ άδιάκριτος εις τό καλόν μας «Απ’ Ολα», διότι θα του άπησχόλουν πολλές στήλας ίσως. Τήν έορτήν πάνυ ευγενῶς έτίμησεν ο έξοχώτατος Μουτσαρίφης τῆς πόλεως μας, ο πᾶν τό καλόν προθύμως ύποστηρίξων, διαμείνας επ’ άρκετήν ώραν, ως και όλοι οι κ. κ. Πρόξενοι και τό άνθος τῆς παρ’ ημῖν κοινωνίας. Δύναμαι να σας διαβεβαιώσω, ότι εξεπλάγην, τόσον εκ τῆς έν τάξει διεξαγωγῆς τῆς έορτῆς, όσον και εκ τῆς προθυμίας και λεπτότητος, μεθ’ ἧς εις τά διάφορα τμήματα προσεκάλουν άβραϊ δεσποινίδες και ευγενέστατοι κύριοι τούς διερχομένους εκ των διαφόρων περιπτέρων, πρὸς άφαιμαξιν. «Θάρρος, κύριοι, όχι με βάρους», άκούω κάπου. Μοι έφάνη πολὺ νόστιμος ή πρόσκλησις, και έδωκα ευχαρίστως τόν όβολόν μου. Έπί τέλους έσχημάτισα τήν ιδέα, ότι ούτε πουλί πετάμενο δέν διέφυγε των περιπτέρων, χωρίς να ύποστῆ τήν νενομισμένην άφαιμαξιν, διότι ο άμητός ήτο όχι ευκαταφρόνητος. Πολλά συγχαρητήρια όφείλονται εις τε τό Διοικητικόν του Συλλόγου Συμβούλιον και έν γένει εις τήν Διοργανωτικήν Έπιτροπήν, ως και εις τήν διεξαγαγοῦσαν τά τῆς έορτῆς όλομέλειαν των τε κυριῶν και των κυριῶν. Ο,τι δέ λεχθῆ υπέρ του Προέδρου τῆς έορτῆς κ. Άβρααμίδου, θα είναι ολίγον, διότι πολλά έκαμεν. Η έορτή, άρξαμένη τό άπόγευμα, διεξήχθη έν μέσῳ άδιαπτώτου ευθυμίας υπό τούς ἦχους μουσικῆς και ζυμάτων και υπό τήν λάμψιν των πολυπληθῶν φωτῶν και πυροτεχνημάτων, διέρρευσε μέχρις ασυνήθους πλέον ώρας, διαλυθείσα περι τήν πρωϊαν, ο δέ κόσμος άπεχώρησεν, άποκομίζων άρίστας έντυπώσεις και ευχόμενος, όπως συχνότερον δίδωνται παρ’ ημῖν τοιαῦτα έορταί, τέρπουσαι τό κοινόν και χρησιμεύουσαι δι’ αγαθοεργούς σκοπούς. — Γ. Δ. Β.

ΑΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ
Πέραν, οδός Τεκέ, 567, έναντι του Βέκερ.
ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ άνδρικῶν ένδυμασιῶν άγγλικῆς κοπικῆς, ήν εξήσκησεν επί δεκαετηστειαν εις τά Καταστήματα
J. BOTTER και MIR & COTTEBEAU
ΥΦΑΣΜΑΤΑ του διασήμου άγγλικού Έργοστασίου
DORMEUVILL FRERES
ΤΙΜΑΙ έντός παντός συναγωνισμοῦ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΑΛΜΙΝΗΝ, μοναδικόν φάρμακον κατά των πυρετῶν και νευραλγιῶν.

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΦΕΛΗΜΑΤΩΝ
ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
ΤΟΥ «ΑΠ’ ΟΛΑ»
ΑΞΙΑΣ 10 ΠΑΡ.

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

Τι έστοίχισεν ο πόλεμος.

Κατά τον Γάλλον άπεσταλμένον εις τὰ Βαλκάνια Φιλούζ, ο πόλεμος έστοίχισε δι' όλα τὰ έμπολέμα κράτη έν συνόλφ φρ. 2,165,850, ήτοι :

Τουρκία μέχρι τέλους 'Ιουνίου	900,000,000 φρ.
'Ελλάς και διά τούς δύο πολέμους	410,500,000 >
Σερβία > > >	355,000,000 >
Βουλγαρία > > >	500,000,000 >
Ρουμανία > > >	350,000 >
	2,165,850,000 φρ.

Έκ τής στατιστικής λείπει τὸ Μαυροβούνιον, τοῦ ὁποίου τὰ έξεδα δέν φθάνουν τὸ έκατομμύριον. Έννοεῖται δέ ὅτι οἱ ἀριθμοὶ εὔτοι παριστώσι τὰ έξεδα τής διατροφής, κινητοποιήσεως, πολεμφοδίων δυπανηθέντων, έγκαταλειφθέντων ή άπομεινάντων άχρήστων, οὐχι δέ και τὰς άτομικὰς ζήτημας, δηλώσεις και λοιπὰς δαπάνας, τὰς ὁποίας προῦκάλεσεν ὁ πόλεμος.

Πτωχὲ έκατομμυριοῦχε!

'Αμερικανὸς άξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος είναι έν ταῦτώ και έκατομμυριοῦχος, έζήτησε νά νυμφευθῆ μιαν νεαρὰν άγρότιδα, χωρὶς προῦκα και χωρὶς άξιώσεις. Τήν έπιθυμίαν του αὐτήν έγνώρισε διά τῶν έφημεριδων. 'Αλλ' εις μάτην καμμία άγρότις δέν έζήτησε τήν χεῖρά του. Δύο έτη ή είδοποίησις έφαίνετο εις τὰς έφημερίδας στερεοτύπως και ένῶ τόσαι άλλαι νέαι τής Ν. 'Υόρκης προσεπάθουν νά κατακτήσωσι τὸν άξιωματικὸν και τὸ χρηματοκιβώτιόν του, καμμία μὲλα ταῦτα άγρότις δέν έζήτησε ν' ανταλλάξῃ τὰ θέλητρα τής άφελούς της ζωής με τὰ τῶν έκατομμυριοῦχων.

Και άλληθῶς διά μιαν κόρην άνευ άξιώσεων, άφελῆ, άλλην και ειλικρινῆ, εις τί θά έχρησίμευεν έν καλοφορτωμένον χρηματοκιβώτιον;

Δέν νομίζετε ὅτι ή στάσις αὐτῆ τῶν άγροτικῶν νεανίδων ήτο έν δυνατόν ράπισμα δι' εκείνους ποῦ νομίζουν, ὅτι μόνον με τὸ χρῆμα ήμποροῦν νά κατακτήσουν καρδιές;

Κρηναί εις σχολεῖα.

Παρατηρήθη, ὅτι μέσον πρὸς μετάδοσιν τῶν νόσων ασφαλέςτατον και σχεδὸν αναπόφευκτον, είναι ή βρύσις, ἀπὸ τήν ὁποίαν κοινῶς πίνουν νερὸ ὅλοι οἱ μαθηταὶ ένὸς σχολεῖου, και τὰ συνήθη μετάλλια δοχεῖα, τὰ ὁποία μεταβιβάζουσι τὰ μικρόβια ἀπὸ στόματος εις στόμα και ἀπὸ ὁργανισμοῦ εις ὁργανισμόν.

Εἰς 'Αγγλος ιατρός, διά νά ἀπαλλάξῃ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τούς κινδύνους αὐτούς, έφεῦρε νέον είδος βρύσης. Τὸ στόμιον αὐτῆς δέν είναι πλέον κρουνοσ, ἀλλὰ μικρὸς πίδαξ, ὁ ὁποῖος τινάσσει τὸ ὕδωρ εις 3-5 έκατοστομέτρων ὕψος. Περὶ τὸν πίδακα ὑπάρχει μεταλλικὸν τι φίμωτρον, τὸ ὁποῖον έμποδίζει τὰ χεῖλη νά έγγίωσι τὸ στόμιον τοῦ πίδακος, ὅταν τὸ στόμα τεθῆ διά νά πῆ.

Τὸ νέον τοῦτο σύστημα έγένετο δεκτὸν ἀπὸ πολλὰ σχολεῖα τής 'Αγγλίας, οἱ μαθηταὶ τῶν ὁποίων τὸ ήγάπησαν. Τι λέγομεν ήμεῖς ἐδῶ; Μὰς μένει καιρὸς νά σκεφθῶμεν διά τὰ έπουσιώδη αὐτὰ ζητήματα;

Πῖθος — Οἶκος.

Τί θά έλεγεν ὁ καιήμενος ὁ Διογένης άν έκαμεν σήμερα έν μικρὸν ταξιδάκι μεχρι τής Λειψίας! 'Ο πῖθος του, ὁ ὁποῖος έσυμβόλιζε τήν έσχάτην λιτότητα και εις αὐτήν τήν κατοικίαν, έξεφυλίσθη και αὐτός.

Κάποιος Γερμανὸς, περίφημος ζυθοπαραγωγός, έκαμεν έν τεράστιον βαρέλι ὕψους 12 μέτρων και μήκους 18, τὸ έσωτερικὸν τοῦ ὁποίου άποτελεῖ μιαν ὑπερόχου πολυτελείας και άνέσεως αἰθουσαν, ὅπου οἱ πελάται ροφοῦν άφθονα ποτήρια ζύθου. Διακόσια περίπου πρόσωπα δύνανται εύρυχώρως νά διαμείνωσιν εκεί γύρω εις ὠραία τραπεζάκια.

Ταχύτερον, πάντοτε ταχύτερον.

Θέλετε νά κάμωμεν μιαν μικρὰν έπισκόπησιν τής ταχύτητος ἀνά τούς αἰῶνας;

Τὸ 1690 μιὰ άμαξα ήδύνατο νά διανύσῃ 3 χιλόμετρα τὸ ταχύτερον εις μιαν ὥραν· τὸ 1786 έν λεωφορεῖον διήνευ 5 χιλόμετρα· τὸ 1815 έφθανε πολλάκις τὰ 8· τὸ 1867 ὁ σιδηρόδρομος άνεβίβασε τήν ταχύτητα εις 59 χιλόμετρα. Τὸ 1887 τὰ έξπρὲς έφθασαν τὰ 63 χιλόμετρα, τὰ δέ ραπὶδ τὰ 90 χιλόμετρα. Σήμερα 128 χιλόμετρα τήν ὥραν δέν είναι ταχύτης έκπλήσσοσα, άφοῦ μερικὰ ήλεκτρικὰ τραῖνα φθάνουσι τὰ 200 χιλόμετρα, τὰ δέ άεροπλάνα τήν ὑπερέβησαν και αὐτήν τήν έπίδοσιν.

Και άκόμη; Τί θά γράψωσι δι' ήμᾶς μεθαῦριον οἱ χρονογράφοι;

Αὐγὰ κατὰ παραγγελίαν.

Εἰς Ρῶσος ιατρός ισχυρίζεται, ὅτι ήμποροῦμεν νά δώσωμεν ὠρισμένα στοιχεῖα εις τὸ αὐγόν, ἀναλόγως τής τροφῆς, τήν ὁποίαν παρέχομεν εις τήν ὄρνιθα. Έκ τής αρχῆς ταύτης, ή ὁποία δέν διεφεύσθη μέχρις ὥρας, άν θέλωμεν ένὸς άρρώστου νά πλουτίσωμεν τὸ αἷμά του διά σιδήρου, δέν έχομεν, παρὰ νά δώσωμεν κατάλληλον τροφήν εις τὰς ὄρνιθας ποῦ θά τοῦ προμηθεύσωσιν τ' αὐγὰ του. Μ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον ήμέσως τονώνομεν τὸν ὁργανισμόν τοῦ άρρώστου και μάλιστα διά τρόπου μὴ ὀχληροῦ.

'Η προστασία τῶν νεανίδων.

'Εξ αἰδούς, πολλάκις πολὺ έπικινδύνου, άποφεύγουν οἱ γονεῖς και οἱ διδάσκαλοι ν' αναφέρωσιν εις τὰ κορίτσια τούς κινδύνους, τούς ὁποίους διατρέχουσιν έν τῇ κοινωνίᾳ. Προτιμῶσι νά τ' άφίνωσιν έν άγνοίᾳ και εις τὸν κίνδυνον, παρὰ νά ταῖς άποκαλύψωσι τὰς παγίδας, αἱ ὁποῖαι στήνονται περὶ μιαν γυναῖκα.

Έν τούτοις οἱ 'Αμερικανοί, περισσότερον πρακτικοὶ ἀπὸ τούς Εὐρωπαίους, ήρχισαν νά κατακρίνωσι τὰς προλήψεις αὐτὰς και εις τούς σταθμούς τῶν σιδηροδρόμων, τῶν τροχιοδρομῶν, τὰς άποβάθρας και εις πολλὰ άλλα μέρη συγκεντρώσεων ὑτάρχουσι περιόπτοι μερικαὶ συστάσεις, άπευθυνόμεναι εις τὰς νεάνιδας και τὰς κυρίας, ὡς π. χ.:

- Μὴ στέκεσθε έν μέσῳ συγκεντρώσεων.
- Μὴ δέχεσθε προσκλήσεις ἀπὸ άγνώστους, έστω και άξιοπρεποῦς έξωτερικοῦ.
- Μὴ λαμβάνετε άνθοδέσμας και γλυκύματα, τὰ ὁποία δυνατόν νά περιέχουν ναρκωτικά.

— Μὴ ακολουθῆτε τυφλῶς ὁποιοδήποτε έρχόμενον νά σᾶς άναγγεῖλῃ γεγονὸς τι άπρόοπτον εις τήν οικογένειάν σας.

— Μὴ σπεύδετε νά περιποιηθῆτε γυναῖκα λιποθυμήσαν.

— Μὴ...

Και αἱ συστάσεις εξακολουθοῦν. Τόσα δράματα, τόσαι άπαγωγαί, άλλως τε, έπιβάλλουν τὰς προφυλάξεις αὐτὰς. Έν τούτοις ή κόρη οὐδέποτε είναι δυνατόν νά θεωρηθῆ έν άσφαλείᾳ, ὅταν είναι μακρὰν τῶν φυσικῶν της προστατῶν.

Εὐφυές.

'Απὸ τὸ ξενοδοχεῖον κατεβαίνει ὁ 'Αμερικανὸς έκατομμυριοῦχος, ἀναβαίνει εις τὸ άμάξι του και είναι έτοιμος νά φύγῃ. Τὸν πλησιαζει τότε εις μικρός.

— Κύριε, μὴ λησμονεῖτε, παρακαλῶ, και τὸν άνθρωπον ποῦ σᾶς κατέβασε τὴ βαλίτσα σας.

— 'Εχεις δικαιο, παιδί μου, λέγει ὁ ξένος και δίδει εις τὸν μικρὸν πέντε φράγκα.

Μετ' ὀλίγον παρουσιάζεται εις άλλος.

— 'Εγὼ, κύριε, κατέβασα τὴ βαλίτσα σας.

— Και τὸ άλλο παιδί, ποῦ έπῆρε τὸ πεντόφραγκο;

— 'Εκεῖνο τὸ έφιλοδώρησατε διότι σᾶς ὑπενθύμισε νά μοῦ δώσετε τὸν κόπον μου.

Εἰς λόγος.

— Και ποῖά είναι αὐτῆ, γιατρέ, ή κυρία ποῦ τόσον σᾶς κατηγορεῖ;

— 'Ημην ὁ γιατρός τοῦ συζύγου της κατὰ τήν τελευταίαν άρρώσθειαν του.

— Εἶχετε τὸ διστύχημα ν' άποθάνῃ;

— 'Οχι, τούναντίον, τὸν έσωσα.

Τὸ ἴδιο.

'Ο λόγος περὶ ζεύγους νεονύμφων.

— Και τί κάμνει εκείνη;

— 'Ο,τι θέλει.

— Κ' εκείνος τί κάμνει;

— Τὸ ἴδιο: ὅ,τι θέλει εκείνη.

'Αλάνθαστον.

'Η πενθερὰ έπιστρέφουσα. — Πῶς ὁ γαμβρός μου δέν εἴξευρεν, ὅτι θά έγούριζα σήμεραν ἀπὸ τὸ χωριό; δέν έπῆρε τὸ γρόμμα μου;

'Η ὑπηρέτρια. — Φαίνεται ὅτι δέν τῶξευρε, γιατί σήμεραν ήτο πολὺ χαρούμενος, έτραγουδοῦσεν...

Δύο φίλοι.

— Δέν μιλεῖ διόλου γιὰ τήν γυναῖκα του.

— Δέν τὸ ξεύρεις, φαβεῖται νά μιλήσῃ γι' αὐτήν σ' ὁποῖον τήν ξεύρει καλλίτερ' ἀπ' αὐτόν.

Φυσικόν.

'Εκεῖνος. — 'Αν αὐτὸς ὁ ψευτοεξάδελφός σου ξαναπατήσῃ σὸ σπῆτι μου, θά τοῦ δείξω έγὼ ποῖός εἰμαι.

'Εκεῖνη. — Δέν είναι άνάγκη, τὸ ξεύρει.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

τὰ ένδύματα, τὰ έσώρρουχα και τὰ ὑποδήματά σας

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ ΑΠὸ ΠΑΝΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥ

ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΙΣΤΕΡΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΝΕΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΔΙΟΡΓΑΝΟΥΤΑΙ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΝΕΣΤΛΕ

Αί νεαράι μητέρες, αί επιθυμουσαι να λάβωσι τὰ καθίσματα ταῦτα τῶν παιδίων, παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Οἶκον ΝΕΣΤΛΕ, Ἑσκή-Σαράπ-Ἰσκελεση, Μουμχανέ, Γαλατᾶ, διὰ νὰ γνωρίσωσι τοὺς ὄρους, ὑφ' οὓς δύνανται ν' ἀποκτήσωσι τὰ περίφημα ταῦτα καθίσματα.

Θ' ἀποστείλωμεν αὐταῖς ἀμέσως δωρεάν καὶ ἐν ἐνδιαφέρον βιβλιάριον : « Τροφή καὶ περιποίησης τῆς παιδικῆς ἡλικίας » .

Τὸ γαλαντοῦχον ἄλευρον ΝΕΣΤΛΕ εἶναι ἡ καλλίτερα τροφή διὰ παιδιά.

ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Τελευταίως αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες ἔγραψον τὸν ἥρωϊσμόν ἑνὸς μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον, λαβὸν μέρος εἰς πολλὰς μάχας, προεβιβάσθη εἰς λόχιαν εἰς τὸ πεδῖον τοῦ πολέμου. Δὲν εἶναι οὔτε τὸ πρῶτον οὔτε τὸ τελευταῖον παράδειγμα. Ἴδου τί γράφει περὶ αὐτοῦ Γάλλος δημοσιογράφος :

« Πολλά, πάρα πολλά παιδιά, ἐπολέμησαν κατὰ τὸ 1870. Πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἐπέδειξαν ἥρωϊσμόν ἀπάνταστον, ἐνῶ ἀκόμη δὲν εἶχον φθάσει εἰς τὴν ἡλικίαν, τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἠδύναντο πολὺ καλῶς ν' ἀναπαύωνται εἰς τὰς πατρικὰς οἰκίας των. Δὲν ἐπράξαν ὅμως τοῦτο καὶ προὔτιμησαν νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, παρακινούμενα ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐνθουσιασμοῦ των. Γνωστὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Joseph Bara. Τὸν ἀπὸ θανάτου ἠ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ. Εἰς ἡλικίαν 13 ἐτῶν κατεγράφη στρατιώτης, ἔλαβε μέρος κατὰ τὴν μάχην τοῦ Cholet. Συνελήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ.

— Ἄς τὸν ἀφήσωμεν ἐλεύθερον, εἶπεν εἰς στρατιώτης, εἶναι πολὺ μικρὸς ἀκόμη.

— Ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ φωνήσῃ « Ζήτω ὁ βασιλεὺς » ! προσέθεσεν ἕτερος.

— « Ζήτω ἡ Δημοκρατία » ! ἐφώνησεν ὁ μικρὸς Bara μετ' ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του!

Εἴκοσι σφαῖραι τὸν ἐρριψαν ἄνουν.

Ἐπίσης μεγάλην γενναϊότητα ἐπέδειξε καὶ ὁ Michel Stroh. Εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν κατετάχθη εἰς τὸν στρατόν. Τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1793, ἐνῶ τὸ περισσώτερον μέρος τοῦ στρατοῦ, ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Jourdain Carnot, περιεκύκλωνε τὰ στρατεύματα τοῦ πρίγκηπος τοῦ Κοβούργου, τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Balland κατελάμβανε τὸ Doullers, τὸ ὁποῖον τὸ κατεῖχον Ἀυστριακοὶ γρεναδιέροι. Ὁ Michel Stroh μετ' ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἤτο τοποθετημένος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακίαν. Εἰς μίαν στιγμὴν ἐνθουσιασμοῦ ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ ἀπάνταστον σχέδιον. Ἀποχωρήσας ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ τάγματός του, ἐφθασεν ἀπαρατήρητος ὀπισθεν τῶν τάξεων τοῦ ἐχθροῦ, ὁπότε ἤρριψε ν' ἀνακρούῃ ἕνα θριαμβευτικὸν μᾶρς. Ὁ ἐχθρὸς, νομίζων ὅτι πολὺ πληθὺς στρατὸς ἤρχετο ἐναντίον του, διὰ νὰ μὴ περικυκλωθῇ, ὑπεχώρησεν.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς Stroh δὲν ἤργησε νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. 7 γρεναδιέροι τὸν περιεκύκλωσαν καὶ τὸν διέταξαν νὰ παραδοθῇ. Αὐτὸς ἠρνήθη καὶ λαβὼν τὸ ὄπλον του, παρβολεῖ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, νομίζων ὅτι θὰ φθάσουν οἱ σύντροφοί του. Ἄλλὰ δυστυχῶς ἐφθασαν ἀργά, διότι ὁ μικρὸς Stroh ἐφονεύθη, ἀφ' οὗ ὅμως ἔθεσεν ἐκτὸς τῆς μάχης 4 γρεναδιέρους καὶ ἐφόνευσεν τρεῖς.

Τὸ ἐπεισόδιον εἶχε λησμονηθῇ, ὅτε πρὸ 40 ἐτῶν κάποιος, σκάπτων εἰς τὸν ἀγρὸν του, εὔρε τὸν σκελετὸν τοῦ μικροῦ Stroh καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα, κατόπιν ἐξετάσεως, ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ἀνήκον εἰς Ἀυστριακοὺς γρεναδιέρους.

Ἡ Γαλλία δὲν ἐλησμόνησε τὸ γενναῖον τέκνον τῆς. Κατὰ τὸ 1893, ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τῆς μάχης τοῦ Wattignies, ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς μνημείου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῖου φαίνεται καὶ ὁ μικρὸς Stroh μετ' ὅλην τὴν ἀνά χεῖρας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τὸ Δημοκρατικὸν Συμβούλιον τῶν Παρισίων ἐδίδε τὸ ὄνομα τοῦ Stroh εἰς μίαν τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως.

Καὶ ἡ Γαλλία, ἥτις ἀνέδειξε τόσους ἥρωας, δὲν δύνανται, παρὰ νὰ καυχᾶται καὶ διὰ τοὺς μικροὺς αὐτῆς, ὡς οἱ Bara καὶ οἱ Stroh !

ΑΝΤ. ΚΥΑ.

ΚΛΙΝΙΚΗ

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΪΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Κ. ΣΤΟΥΓΙΑΝΝΙΔΟΥ

ειδικῶς σπουδάσαντος ἐν Παρισίοις ἐν ταῖς κλινικαῖς

ΒΡΟΧΑ καὶ ΝΙΚΕΡ.

Πέραν, Σακίς Ἀγάς, ἀρ. 41.

Ὁρα 10-11 1/2 π. μ.

Μεγάλῃ ὁδῷ Ὑψ. Πύλης, ἀπαιτ. Ὁρχάν βέη, 19-20.

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ : 12-6 μ. μ.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ταχυτάτη τῶν Γυναικολογικῶν, Συφιλιδικῶν, Βλεννορροϊκῶν παθήσεων μεθ' ὅλων τῶν ἐπιπλοῶν αὐτῶν. Θεραπεία παθήσεων Μήτρας (Αἰμορραγίας, Δισμηνορροίας καὶ Μητροίτιδος), Προστάτου, Στενωσέως καὶ Κύστεως δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ τῆς Ἀνικανότητος, Σπασμορροίας, Στειρώσεως καὶ Ρευματισμῶν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς Βλεννορροίας ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν διὰ τῶν νεωτάτων θεραπευτικῶν μεθόδων.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς Συφιλίδος μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος διὰ τῆς μεθόδου Βάσερμαν. Θεραπεία ἐντελής διὰ τοῦ νεωτάτου φαρμάκου «Νεοσαλβάσαν», ἐπιτυχῶς ἀντικαταστήσαντος τὸ 606 εἰς ὅλας τὰς εἰδικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων.

« Ὅσοι πᾶτε στὸ Παρίσι, μεταβῆτε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ἸΩΑΝΝΟΥ ΠΑΤΣΙΔΙΩΤΗ 33-35, Rue des Ecoles. Εἶναι τὸ καλλίτερον, τὸ καθαρότερον, τὸ οἰκονομικώτερον. »

199. Ἐρώτησις.

Ποίους καρμικὸς στίχους γνωρίζει ἡ γραμματολογία μας, ἐκτὸς τοῦ γνωστοῦ : « Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόναν ὄψιν » ;

(Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Ρ.)

200. Ἐρώτησις.

Ποῖος ἀριθμὸς ὅταν λάβῃ ἐν γράμμα γίνεται χρῆμα ;

(Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλ. Ι. Βλάσου).

201. Λεξιγράφος.

Εἰς θεὸν τινα ἀρχαῖον ἂν προσθέσῃς ἕνα γράμμα, Γλύπτης ἐνδοξος καὶ μέγας θὰ προβάλλῃ ἐν τῷ ἄμα.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Σ. Σταμοπούλου).

202. Κυβόλεξον.

α
ω
ω
α

Νὰ ἀντικαταστήσῃς οἱ στιγμαί, οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται αἱ αὐταὶ λέξεις ὀριζοντίως καὶ καθέτως.

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ

τῶν ἀπὸ 131-150 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

Π. Ρ. Σύνδας, ἐν μελανοδοχείῳ.

Εἰρηνικὸς ὠκεανός, χαρτεφυλάκιον.

Ρ. Γυψόπουλος, εἰκόνα δι' ἀνάρτησιν.

Ἐρατὸ Δημάκη, καρφίδα.

Ἰγνῆτος, Παραπονεμένος φίλος, Βολίς, ἀνὰ ἐν λεύκωμα ἐπιστολικῶν δελταρίων εἰκονογραφημένων.

Στεφανωμένος νικητῆς, Ι. Μαυρόπουλος, Εἰρηρῆνη Γιακουμοπούλου, Ξενητευμένο πουλί, Γ. Καψόπουλος, ἀνὰ 100 ἐπισκεπτήρια.

ΔΕΛΤΙΟΝ διὰ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 161 φύλλου.

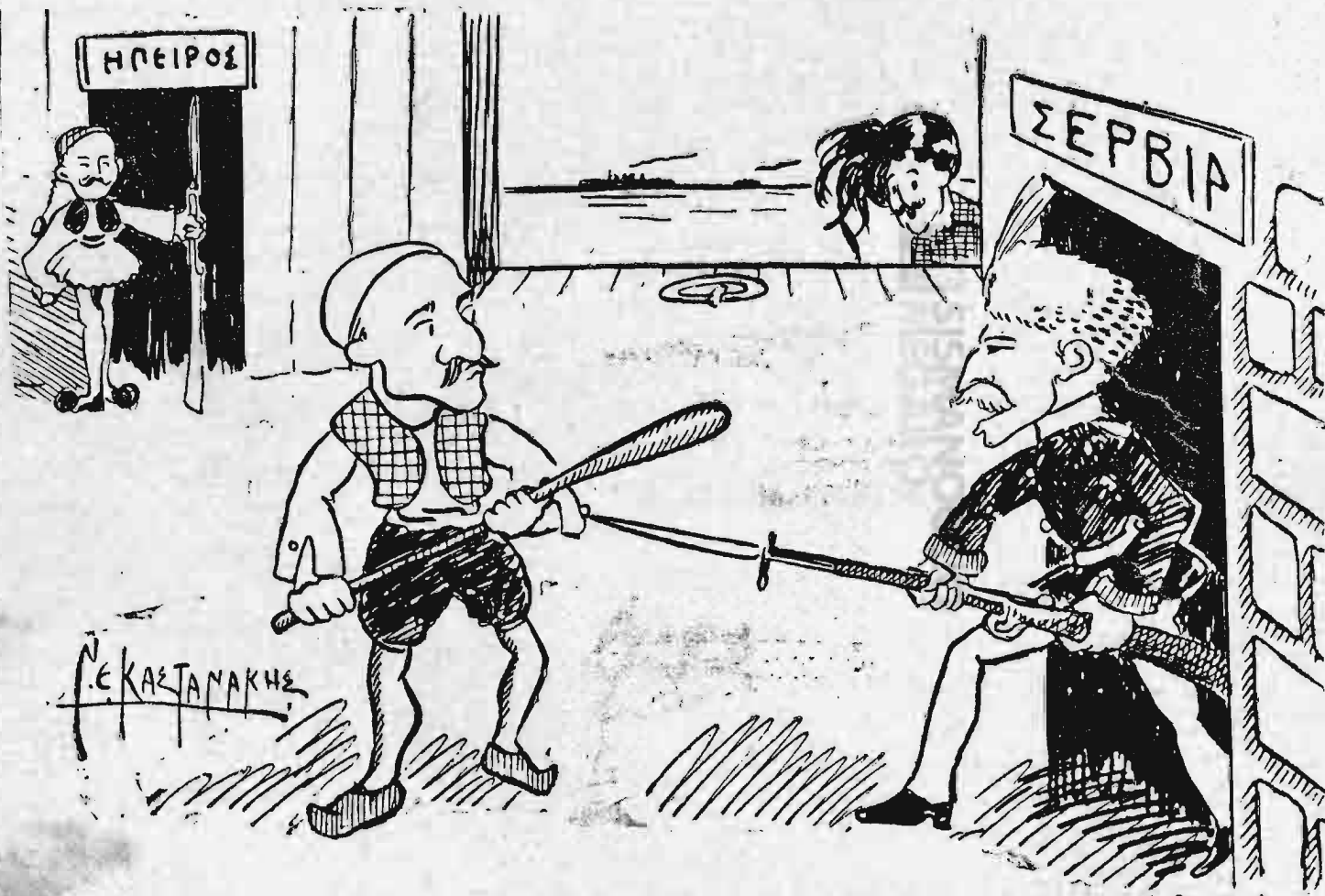

Φερδινάνδος. — Γιατί, κυρία, δεν αφήνετε τα παιδιά να παίζουν με τα τζιτζιά τους;

Ευρώπη. — Θέλεις να κατακτήσουν στα χάλια σου, μα δεν θα το φας.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ

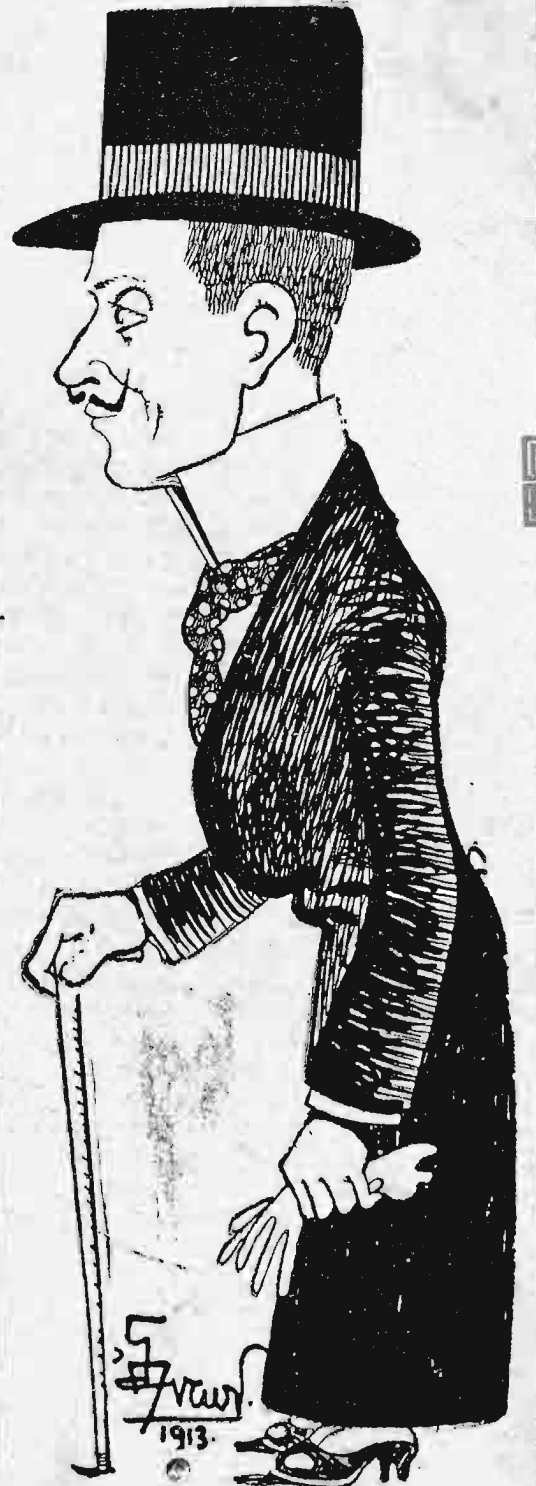
Πώς υποδέχονται τον Άλβανόν οι γείτονές του.

Ἡ νέα δίκη κατὰ τῆς «Πατρίδος».

Τί ὀνειρεύεται ὁ κ. Κερίσογλους.

Ὁ γνωστότατος ὀδοντοῖατρος καὶ πρόεδρος τοῦ Ἐρασιτεχν. Συλλόγου «Παρνασσού» κ. Α. Κ. Φαρσαράκης. (Γελοιογραφία κ. Σ. Ἀντωνιάδου)